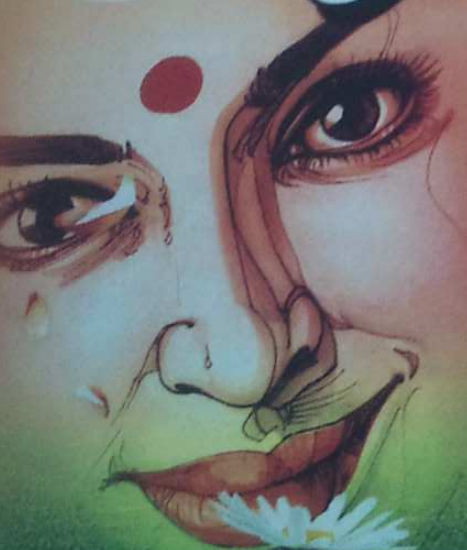

உமா பாலகுமாரின்

காபகம்

பு மகிழ்

தாவும்

ஆர். சீர்ப்பு

- * நூல் தலைப்பு
- * ஆசிரியர்
- * மொழி
- * முதல் பதிப்பு
- * உரிமை
- * தாளின் தன்மை
- * நூலின் அளவு
- * அச்ச எழுத்து
- * மொத்தப் பக்கங்கள்
- * பைண்டிங்

ரூபகம் பூ மழை தூவும்

உமா பாலகுமார்

தமிழ்

அக்டோபர், 2010

ஆசிரியருக்கு

11.6 K.g. வெள்ளைத் தாள்

1 x 8 கிரவுன்

11 புள்ளிகள்

220

சாதா அட்டை

விலை: ரூ. 90.00

வெளியீடுவோர்

அருண் பதிப்பகம்

எண். 107/8, கௌண்டிங் மடம் சாலை.

கிராய்ப்பேட்டை, சென்னை - 600 014.

கணினி அச்ச

ஸ்ரீ ஜெயம் கிராபிக்ஸ்.

சென்னை - 87. போன்: 044 - 42846363

அச்சிட்போர்.

மஞ்சு ஆப்செட்.

செல்: 90940 52427

ரூபகம்
பூ மழை தூவும்

2067...

1. ஞாபகம் ம மழை தூவும்
2. இதயம் தீட்டிய ஓவியமே

5

111

ஞாபகம் ம மழை தூவும்

அழகாகப் புலர்ந்திருந்த அந்த இனிய காலைப் பொழுதைப் "பராக்... பராக்" எனக் கட்டியும் கூறித் தன் வெளிச்சக் கரங்களால் சிவக்கச் செய்து கொண்டிருந்தான். ஆதவன்!

அந்த விடியலில்... எங்கு திரும்பி னானும் தீப்பிழம்பாய்... செஞ்சுடராய்... சிவப்பு நிறத்தில் மரங்களை நிறைத்து அழகாய்ப் புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்தன... "ப்ளேம் ஆஃப் பாஸ்ட்" மலர்கள்!

காலையிலேயே அந்தக் கலைக்டர் அனுவலகம் பரபரப்பாகக் காட்சியளித்தது.

இன்று புதிதாய்ப் பதவியேற்க ஒரு பெண் கலைக்டர் வரும் செய்தியால், அனைவருமே பதைப்புடன் காத்திருந்தனர்.

அரசு வாகனங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அணிவகுத்து வர, அந்தக் காரிலிருந்து கம்பீரமாக இறங்கினாள் "கவின் மலர் ஐ.ஏ.எஸ்."

கம்பிரமான் வந்தாரை அடி உயரம். பாரதியின் புதுமைப் பெண்ணைப் போன்ற தோற்றத்துடனும், அழகிய கழுத்தை முகத்துடனும் புன்னகைத்தபடி இறங்கி நிதானமாய் நடந்த வளைப் பணிவும் பயமுமாகப் பின் தொடர்ந்தனர் அனுவகை ஊழியர்கள்!

சப் கலைக்டர் சாமிநாதன் அவளுக்குப் பூங்கொத்தை அளித்து முதலில் வரவேற்க, மற்றவர்களும் அந்த பாணியில் மரியாதை செய்து அவளை அந்தக் கலைக்டர் நாற்காலியில் அமர வைத்தனர்.

எல்லாமே ஒரு கனவு போலிருந்தது கனின் மலருக்கு! இதயம், பரமேஸ்வரனுக்கும் அங்கயற்கண்ணிக்கும்... தன்னை இந்த அளவு உயர்த்தியதற்கு, மானசீகமாய் நன்றி கூறியது!

பதவியேற்ற முதல் நாளே, பல ஊர்ப் பெரிய மனிதர்கள் அவளைச் சந்திக்கக் காத்திருந்தனர்.

ஒவ்வொருவராய்ப் பார்த்துச் சென்ற பிறகு உள்ளே வந்தான் பி.ஏ. வெங்கடேஷ்!

"மேடம்! இளங்கதிர் சார் வந்திருக்காங்க... இந்த ஊரிலேயே பெரிய குடும்பம் அவங்களுது! நல்ல மனுஷர்... ஊர் மக்களுக்கு ரொம்பப் பிடிச்ச ஒருத்தர்! வரச் சொல் ஸ்டுமா மேடம்?" பரபரப்புடன் வினாவினான்.

"ம்... வரச் சொல்லுங்க... இவரே கடைசியா இருக் கட்டும்... மதியச் சாப்பாட்டு நேரமாச்சே..." சிறு முறுவலுடன் தலையசைத்தான் மலர்.

"சரி மேடம்!" என்று வெளியே சென்றவன், ஒரு இளைஞனுடன் வந்தபோது, அவளுக்குச் சிறிது வியப்பாய் இருந்தது.

ஊர்ப் பெரிய மனிதர் என்று கூறியதும், வயதானவரை அவன் கற்பனை செய்திருக்க, முப்பது வயதுக்குள் சலவை செய்த வெள்ளை வேட்டி சட்டையில், ஆறடி உயரத்திற்கும் மேல், ஒரு கம்பிரமான் ஆண் மகன் ஒருகைக் கீவத்துடன் வணங்கியபோது, திகைத்துத்தான் போனான்.

திடீரென்று அவனுடைய ஆழ்ந்த குரல் அவனைக் கலைத்தது.

"வணக்கம் மேடம்! என் பெயர் இளங்கதிர்... இந்த ஊரில்தான் இருக்கேன்! உங்களைச் சந்திச்சதிலே எனக்கு ரொம்ப மகிழ்ச்சி! இந்த மாவட்டத்துக்கு உங்களால் முடிஞ்ச நற்பணிகளைச் செய்வீங்கன்னு எதிர்பார்க்கிறேன்!..."

சிறிதும் அலட்டிக் கொள்ளாமல், அனாவசிய வழிசலின்றி, ஆணித்தரமாகத் தன் எதிர்பார்ப்பைக் கூறி விட்டு, அவன் பூங்கொத்தை நீட்ட, புன்னகையுடன் அதைப் பெற்றுக் கொண்டான் மலர்!

இதுவரை வந்தவர்களிடம் தெரிந்த போலிப் பாசாங்கும், செயற்கைத்தனமும் வழிசலும் அவனிடம் இல்லாதது புரிய, முதல் சந்திப்பிலேயே வித்தியாசமானவனாக அறிமுகமானான் அவன்!

பிறகு அவன் விடைபெற்றுச் சென்றதுமே அவன் புகழைப் பாட ஆரம்பித்தான் வெங்கடேஷ்!

"மேடம்! சார் பெரிய ராவ்பகதூர் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவரு... இந்த ஊருக்கு நிறைய நன்மைகள் செஞ் சிருக்காரு! இந்த ஊர் மக்களுக்கு கதிர் சாருன்னா ஒரு தெய்வம் மாதிரி!" பரவசத்துடன் உரைத்தான்.

"ஓ! இனிமே யாரையும் உள்ளே அனுமதிக்க வேண்டாம். லன்ச் முடிஞ்சி பாக்கறேன்...! ஓ.கே...?"

அவள் கேட்க, பவ்யமாகத் தலையசைத்துவிட்டு வெளியேறினான் அவன்.

அன்று முழுவதும் வருபவர்களைச் சந்திப்பதிலும், பழைய கோப்புகளைப் பார்ப்பதிலுமே நேரம் சென்றது!

★ ★ ★

அன்று மாலையில் அவள் வீடு வந்து சேர்ந்தபோது டிபனுடன் தயாராகக் காத்திருந்தார் அங்கயற்கண்ணி!

அந்த ஊருக்குப் புதிதாக மாற்றலாகி வந்திருந்ததால், முதல் நாள் வேலையிலிருந்து பரமேஷ்வரனும் வந்திருக்கவில்லை!

அன்றைய நிகழ்வுகளைப் பற்றி அவள் ஆவலாக விவரிக்கும்போதே, பரமேஷ்வரனும் வந்துவிட்டார்.

அவரைக் கண்டதும், புதிதாய் ஒரு பரவசம் இருவரிடமும்! மகளிடமும், மனைவியிடமும் பெரிதும் பாசம் கொண்டவர் அவர்!

பிறகு மூவருமாகச் சேர்ந்து அரட்டை அடித்தபடி காயியைப் பருக, பொழுது சிறகு விரித்த பறவையாய்க் கடந்தது.

பரமேஷ்வரன் இங்கு தொழிற்சாலைகளின் உதவித் தலைமை ஆய்வாளராகப் பணியேற்றிருக்கிறார்.

தொழிற்சாலைகளை மேற்பார்வை செய்து சரியான முறையில் நடைபெறுகிறதாவென்பதைக் கண்காணித்து உரிமம் வழங்குவதும், ரத்து செய்வதும் அவர் பணி!

நேர்மையான ஒரு அதிகாரியாக இன்றுவரை செயல்பட்டு வருகின்றவருக்கு, இந்த ஊரில் பலவிதச் சோதனைகள் காத்திருப்பதை மூவருமே அறியவில்லை!

"நாளைக்கு நான் இந்த ஊரைச் சுத்திப் பார்க்க லாமின்னு இருக்கேன்ப்பா!" மலர் உற்சாகத்துடன் மொழிந்தாள்.

"பாரும்மா! முதன் முதலா இந்த மாவட்டத்துக்குப் போஸ்டிங் ஆகி வந்திருக்கே! ஏதாவது நல்லது செய்யணும் கிறதை மட்டும் மனசில வச்சிக்க! உன் சின்ன வயசுக் கனவு இது! மத்தவங்களுக்கும் பயன்பட்டு இந்த ஊரோட வளர்ச்சிக்கும், நன்மைக்கும் நீ பாடுபடணும்!" உணர்ச்சிகள் நிறைந்த குரலில் வாழ்த்தினார்.

"தேங்க்யூப்பா! உங்களோட ஆசிர்வாதம்தான் என்னை இந்த அளவுக்கு உயர்த்தியிருக்கு!"

விழிகள் கசிய நெகிழ்ச்சியுடன் கூறும்போதே, பழைய நினைவுகள்!

சிறு வயதிலிருந்தே அவளுக்குள் விதைக்கப்பட்டிருந்தது இந்த ஐ.ஏ.எஸ். கனவு!

அவள் ஐ.ஏ.எஸ். படிக்க வேண்டும் என்றதுமே, ஒரு பெண்ணிற்கு கலெக்டர் படிப்புத் தேவையா என்று அங்கயற்கண்ணி தயங்கியபோதும், அவளுடைய பால்யக் கனவை நிறைவேற்றப் பாடுபட்டவர் அவர்!

இன்று அவள் ஒரு கலெக்டராகப் பதவியேற்றிருப்பதற்கு முக்கியமான காரணகர்த்தாவும் அவர்தான்!

2

மறநாளைய விடியலில்... தோட்டத்தில் அமர்ந்திருந்த மரங்களிலிருந்து துயிலெழு ஆரம்பித்து விதவிதமாய்ச் சப்தமிட்டுப் புனியை உயிர்ப்பிக்கச் செய்து கொண்டிருந்த பறவைகளின் ஒலி, இனிய பூபாளமாய்!

மெல்ல விழித்துச் சோம்பலுடன் எழுந்து தோட்டத்திற்கு வந்தவளை, மைனாக்களும், தேன் சிட்டுகளும் செம்போத்துப் பறவைகளும், குயில்களும் நட்புடன் குரல் கொடுத்து வரவேற்றன.

குளித்துக் கிளம்பி காரில் சென்றபோது மலையின் அடிவாரத்தில் அமைந்திருந்த அந்த ஊர், மிகுந்த செழுமையுடன் பசுமையாய் இனிய சாரலுடன் இருந்தது.

முன்புறம் அமர்ந்திருந்த வெங்கடேஷ் அந்த ஊரைப் பற்றிப் பெருமையுடன் விவரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“இந்த மலை, முன்னாடி வறண்டு இருந்தது மேடம்! இப்போ கதிர் சாரோட முயற்சியால் மரங்கள் நடப்பட்டு பசுமையா மாறி இருக்கு... இதெல்லாம் கூட அவங்க வயல்தான்!”

கடந்து சென்ற நெல் வயல்களைப் பார்வையிட்டபடி வந்தவளுக்குள் பெரும் யோசனை!

ஒரு மலையை எப்படித் தனி மனிதனால் பசுமையாக்க முடியும்... மனதில் கேள்வி வர அவனிடமே கேட்டாள்.

“மேடம்! அவர் மட்டும்னா இந்த ஊர் மக்களோட துணையோட இதை அவர் செஞ்சாரு! நிறைய மரங்களை

நட்டு அங்கங்கே தண்ணீர் இயற்கையாவே பாயற மாதிரி தடுப்புகள்லாம் அமைச்சி, இந்த மலையையே பசுமையாக்கி இருக்காரு!

“இப்போ நிலத்தடி நீரும் நல்லாக் கிடைத்தது! மழை நீரைச் சேமிக்க, ஊர் மக்கள்லாம் அவர் தலைமையில் சேர்ந்து குளம் வெட்டியிருக்காங்க... யாராவது செய்யட்டுமேன்னு இல்லாம தன்னால முடிஞ்ச நன்மைகளை இந்த ஊருக்குச் செய்யறதால தான், இந்த மக்களுக்கு அவர் மேல அப்படி ஒரு மரியாதை...!”

“ஓ...!” அவள் யோசனையுடன் பதிலளிக்க, பேச்சை உற்சாகமாகத் தொடர்ந்தான் அவன்.

“அது மட்டும் இல்லை! அவங்கப்பா பேருல ஒரு இலவசப் பள்ளிக்கூடம் கூட நடத்துறாரு... ஒரு ஹாஸ்பிடல் கூட உண்டு மேடம்! குறைஞ்ச பணம் வசூலிக்கிறாங்க...!”

“ஏழைங்களுக்கு இலவசத் திருமண மண்டபம்... இப்படி நிறைய செஞ்சிட்டிருக்காங்க!” பெருமையுடன் முடித்தான்.

“அதுக்கெல்லாம் ஏது அவ்வளவு பணம்?”

அவள் ஆர்வத்துடன் கேட்க, “ஹாஸ்பிடல், கல்யாண மண்டபம்லாம் அவங்கப்பா காலத்திலேயே ஆரம்பிச்சது...”

“இடையில் கொஞ்ச நாள் சிரமத்துல இருந்தப்பக் கூட விடாம அதை நடத்தி வெற்றியடைஞ்சது கதிர் சார் தான்!”

“லோன் போட்டு ஸ்பின்னிங் மில் ஒண்ணை ஆரம்பிச்சி வெற்றிகரமா நடத்தி கேஸும் நடத்தி இழந்த சொத்தை எல்லாம் மீட்டாரு...”

"இப்ப பக்கத்து ஊரிலே ஒரு காலேஜ் இருக்கு... வயதுக்கு நிறைய இருக்கு! சதுரகிரி அய்யா பேரில்தான் எல்லாருமே நடக்கு!"

"அவர் இறந்துட்டாரு... அப்பக் கதிர் அய்யா டிகிரி முடிச்சிருந்தாராம்! அப்புறம் சொத்துப் பிரச்சனை... இப்ப எல்லாம் சரியாகி பிசினஸிலையும் கொடி கட்டி வாழ்ந்துட்டு இருக்காங்க..."

"உங்களுக்கு அவங்க குடும்பத்தைப் பத்தி இவ்வளவு தெரிஞ்சிருக்கே! எப்படி?" வியப்புடன் வினவினான் மலர்.

"எங்கப்பாதான் அவங்க வீட்டு மேனேஜர் மேடம்! அதனால எல்லாமே தெரியும்..."

"அரசாங்கம் செய்யட்டுமேன்னு அவங்க எதிர் பார்க்கறதேயில்லை... தங்களால முடிஞ்ச நன்மைகளைக் கதிர் ஐயா செஞ்சிட்டதான் இருக்காங்க... சாரி மேடம்! ஏறாம்ப நேரம் அதைப் பத்தியே பேசிட்டேன்!" தர்ம சங்கடத்துடன் மன்னிப்பை யாசித்தான்.

"பரவாயில்லை... இந்த ஊர் மக்களைப் பத்தி எனக்கும் தெரிஞ்சிருக்கறது நல்லது தானே!"

ஒருவிதக் கம்பீரத்துடன் மொழிந்துகொடுத்த தீரும்பியபோது தான், கதிரை மீண்டும் சந்தித்தான் அவன்.

புல்லட்டில் சென்று கொண்டிருந்தவன் கலெக்டரின் காரைக் கண்டதும் நிறுத்தி, டிரைவரும் மலரின் ஒப்புதலுடன் ஓரம் கட்டி நிறுத்தினான்.

புல்லட்டை நிறுத்திவிட்டு இறங்கி வந்து அவன் வணக்கம் கூற, அவளும் வணங்கிவிட்டு மரியாதைக்காக இறங்கி நின்றாள்.

"எங்க ஊரைச் சுத்திப் பாத்தீங்களை? நல்லாருக்குங்களா மேடம்? ஏறாம்ப அருமையான மனுஷங்க நிறைஞ்ச ஊர் இது! அதுக்கு அதிகாரியா நீங்க வந்ததிலே, எங்க எல்லாருக்கும் பெருமைதான்!"

"தேங்க்யூ! வெங்கடேஷ்தான் அந்த மலையிலே நீங்க செஞ்ச பசுமைப் புரட்சியைப் பத்திச் சொன்னாரு! ஆச்சர்யமா இருந்தது!"

சிறு முறுவனுடன் அந்த மறைமுகப் பாராட்டை ஏற்றவன், "அது தனி மனித சாதனை இல்லை மேடம்... இந்தக் கிராம மக்களோட உழைப்பு!"

"கிட்டத்தட்ட எழுபதாயிரம் செடிகளை நடடுப் பராமரிக்க கிராமங்களே! செயற்கை உரங்கள் இங்கே கிடையாது! மலைச் சரிவில சின்னச் சின்னக் குழிகளையும், மணலையும் கல்லையும் கொண்டு தடுப்புகளும் குளங்களும் அமைச்சிருக்கோம்!"

"இந்த விவசாய முறைக்கு 'பெர்மாகல்க்சர்'ன்னு பேரு! அதாவது அந்தச் சுற்றுப்பகுதியில இருக்கிற வசதிகளை வெச்சே அந்த இடத்தைப் பாதுகாக்கறது!"

"அதே மாதிரி மலையிலேயிருந்து இறங்கிற மழைநீர் வீணாகாம ஒரு இடத்திலே தேங்கி, பல இடங்களுக்கும் பிரிஞ்சு போயி பாசனத்துக்கு உதவற மாதிரி செஞ்சிருக்கோம்!"

"இதனால எல்லா இடத்துலையும் நீர்வரத்து இருக்கு... கிரௌண்ட் வாட்டர் லெவலும் அதிகரிச்சிருக்கு!"

அவன் கூறியதும் அவனுடைய சமூக அக்கறையும், செயல்பாடுகளும் அவளால் பெரும் பிரமிப்பை ஏற்படுத்தின.

“ஓ! இதுக்கெல்லாம் பணம் எப்படி?”

அவள் அக்கறையுடன் விசாரிக்க, “பாதி எங்க செலுத்திப் பணம்... மீதி இந்த ஊர் மக்கள் தாங்களே விரும்பப்படுகிற திறந்தி... அப்புறம் கப்பாரின்ன இருக்கிற என் நண்பன் சிட்டுருந்து கிடைக்கிற ‘எப்.சி’ என்னாவோ இதுக்குத்தான் செலவு செஞ்சிட்டிருக்கோம்!” அவள் இயல்பாகப் பதிலளித்தாள்.

“தேங்க 45 மில்லர் கதிர் வெங்கடேஷ் எல்லாம் சொன்னப்ப எனக்கு அதோட தீவிரம் புரியலை! ஆனால் இப்பப் புரியுது... உங்க பொறுப்புணர்ச்சியும், சமூக அக்கறையும்!”

“இவ்வளவு புகழும் நல்ல பேரும் இருக்கறப்ப பேசாம எலக்ஷனலே நின்று இந்த ஊருக்கு ‘எம்.எல்.ஏ.’ வா ஆகிப்பிருக்கலாமே!”

“இல்லை... வேண்டாம் மெடம்! பதவி ஆசை எல்லாம் எனக்குக் கிடையாது! நல்லது செய்ய அரசியல்களே இறங்கித்தான் செய்யணும்னு தில்லையே! தனி மனிதனா சாதிக்கத்தான் நான் விரும்பிறேன்! நான் கிளம்பிறேன் மெடம்!”

கம்பீரமாய் விடைபெற்றுச் சென்று, புல்லட்டில் ஏறிக் கிளம்பியவனை அவள் விழிகள் பிழம்பிப்புடன் அளவிட்டன!

மறுநாளிலிருந்து, வேலைகள்

அவள் பொழுதை வேகமாய் ஸ்லீகரிக்க ஆரம்பித்தன!

லேண்ட் மெயின்டெனன்ஸ், டீன அண்ட் ஆர்டர், ஜெனரல் அடமினிஸ்ட்ரேஷன்

3

உயர் மாணவர்கள் 15

என்று பல பொறுப்புகள் அடுத்த சிறு மலரின் மேல் சுமத்தப் பட்டன!

ஆனால் எல்லாவற்றையும் லாவகமாகக் கையாளும் விதத்தையும் தன்னம்பிக்கையையும் பெற்றிருந்தான் அவன்!

நாட்கள் விரைவாய்... அந்தப் பதவியில் இயல்பாய் பொருந்திப் போனான் அவன்!

அப்போதுதான் ஒருநாள், பக்கத்து ஊரிலிருந்து ஒரு மனுஷன் அந்த ஊர்க்காரர்கள் அனைவரும் அவனைப் பார்க்க வந்து காத்திருப்பதாக வெங்கடேஷ் கூறினான்.

அவர்களை உள்ளே அழைத்து விசாரித்த போதுதான் தெரிந்தது... அவர்களுடைய ஊரில் புருஷோத்தமன் என்பவர் நடத்தி வருகின்ற தோல் பதனிடும் தொழிற் சாலையிலிருந்து வெளியேறுகின்ற கழிவு நீர் ஆற்றில் கலந்து பனர் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கின்ற விபரம்!

பழைய கலெக்டர், எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காததால், இன்று அவனை நம்பி வந்திருந்தனர்.

உடனே அதை வாங்கியவள், அன்றே செயல்பட ஆரம்பித்தாள்.

உடனே பரமேஸ்வரனிடம் பேசியவள், இதைப்பற்றி அவசரமாகக் கவனித்துச் செயல்படும்படி கூறினாள்.

மறுநாளே ஒரு குழுவினர் அந்த ஊருக்குச் சென்று அது சம்பந்தமாக அந்த நீரை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தினர்.

கில நாட்களிலேயே அதில் உடலுக்குத் தீங்கு செய்கின்ற ரசாயனப் பொருட்கள் கலந்திருப்பது தெரிய வந்தது.

உடனே மேலிடத்திற்கு இதைப் பற்றிக் கூறி அனுமதி வாங்கியவள், அந்தத் தொழிற்சாலையின் உரிமத்தை ரத்து செய்து ஆணை பிறப்பித்தாள்.

மறுநாளே, அந்தப் புருஷோத்தமனும், அவர் மகன் கலியமூர்த்தியும் கலெக்டர் அலுவலகத்திற்கே வந்துவிட்டனர். எவ்வளவு பணம் வேண்டுமானாலும் தருவதாகவும், தொழிற்சாலை நடத்த மீண்டும் அனுமதி வழங்கும்படியும் கெஞ்சியவர்கள். அவள் மசியாமல் போகவே மிரட்ட ஆரம்பித்தனர்.

சட்டென்று மனதில் தீப்பிடிக்க எழுந்தவள். “வெளியே போங்க.. இல்லைன்னா நான் போலீஸைக் கூப்பிட வேண்டியிருக்கும்... வெங்கடேஷ்...” என்று மணியடித்து அவனை அழைத்தாள்.

பதட்டத்துடன் உள்ளே வந்தவன், அவர்களை வெளியேற்றும்போதே கலியமூர்த்தி சப்தமிட ஆரம்பித்தான்.

“இதுக்கெல்லாம் யார் காரணமின்னு எனக்குத் தெரியும்! அந்தக் கதிர்தானே? ஊருக்கு நல்லது செய்யறதா சொல்லிட்டு எங்க தொழில்லே கை வைக்கிறானா அவன்! இந்தத் தடவை அவனை என்ன செய்யிறேன் பாருங்க!” வெறியுடன் கத்தினான்.

“பழி ஓரிடம் பாவம் ஓரிடமா!” வென்ற நினைப்புடன், “ஒரு நிமிஷம் மிஸ்டர்! நீங்க சொல்ற கதிர் இதைச் செய்யலை! உங்க ஊர் மக்கள் அனைவருமே பாதிக்கப்பட்டதாலே ஒண்ணு சேர்ந்து இந்த மனுவை என்கிட்ட கொடுத்தாங்க...! எதுவா இருந்தாலும் சந்திக்க நான் தயார்! நீங்க சிளம்புங்க!” சீர்தத்துடன் கூறிவிட்டு அமர்ந்தாள்.

உமா பாலகமார் * —————

பரமேஸ்வரனும் இதில் தீவிர அக்கறையுடன் செயல்பட்டார்.

அந்த வாரமே, இதுபற்றி மேலிடத்தில் சீப் இன்ஸ்பெக்டர் ஆஃப் பேக்டீரியம் பேசி உடனே அந்த ரத்து அறிக்கையை உறுதி செய்தாள் மலர்!

இந்த தேசத்திற்குத் தீங்கு செய்பவர் யாராக இருந்தாலும் அந்தத் தீய சக்தியை அழித்து நிர்மூலமாக்குவேன்... மனம் களுரைத்தது.

★ ★ ★

அன்று மதியமே கதிர் நேரிலேயே வந்துவிட்டான்.

சாப்பிட்டு முடித்து அவள் கோப்புகளைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, கதிர் அவளைச் சந்திக்க வந்திருப்பதாக ப்யூன் ரங்கசாமி வந்து கூறினார்.

உடனே அவனை அழைத்தபோது, அவனும் பதட்டத்துடனிருப்பது தெரிந்தது.

“மேடம்! நீங்க ரொம்ப ஜாக்கிரதையா இருங்க... அந்தக் கலியமூர்த்தியும் புருஷோத்தமனும் அவ்வளவு நல்லவங்க இல்லை... ரொம்ப மோசமானவங்க!”

அக்கறையுடன் அறிவுறுத்தியவனைக் கம்பீரத்துடன் எதிர்கொண்டவள், “மிஸ்டர் கதிர்! நானும் சாதாரணமா இல்லை... ஒரு கலெக்டர்! அதனால் என்னை யாரும் ஒண்ணும் செய்ய முடியாது!” சிறு முறுவலுடன் கூறினாள்.

“ஆனா வீரத்துக்கும் காட்டுமிராண்டித்தனத்திற்கும் நிறைய வித்தியாசமிருக்கே மேடம்! அவங்க எதுக்கும்

துணிஞ்சவங்க! என்ன உதவி வேணும்னாலும் என் தயங்காமக் கேளுங்க... ரொம்ப நின்று... உணர்வு மக்களையும் காட்டாத்தினுக்கு! நன்றியுடன் எண்ணிக்கொண்டபெற்றான் அவன்.

ஊரே இந்த நிகழ்வில் பிரமித்துப் போயிருந்தது.

அன்று வீட்டிற்குச் சென்றபோது, விபரமறிந்து ஆர்வத்துடன் விசாரித்தார் அவன் தாய் தையல்நாயகி.

"என்னப்பா? இந்த புருஷோத்தமனோட பேசுடறதுக்கு புதுசா வந்திருக்கற கலெக்டர் ஆடா போட்டுடாங்களாமே!"

"ஆமாம்மா! அந்தக் கலெக்டரோட அப்பாதான் இங்கே டெபுடி சீப் இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் ஃபேகடரிஸ்! அதனாலே அவரே ஆய்வு செஞ்ச இதைக் கண்டுபிடிச்சிருக்காரு! மக்கள் முன்னடியே மனு குடுத்திட்டாங்க.. அதான் உடனே ஆக்ஷன் எடுத்திருக்காங்க!"

"கடவுள் நின்று கொல்வாருங்கறது இதான் போலிருக்கு எவ்வளவு திமிரா இருந்தாரு அவரு! அதுக்குச் சரியான சாட்சி கிடைச்சிருக்கு!"

"இப்பவும் நம்ம பேரைத்தான் சம்பந்தம் இல்லாம இதிலே இழுத்திருக்காரு! வெங்கடேஷ்தான் போனிலே சொன்னான்... அவருக்கு என்ன கெடுதல் வந்தாலும் நம்மாலதான்னு சொல்வாரு போலருக்கு!"

சிறு கேலியுடன் கூறிவிட்டு, அவன் உள்ளே செல்ல, தையல் நாயகிக்கோ பழைய நினைவுகளின் ஆக்ரமிப்பு!

புருஷோத்தமனின் முகத்திரை கிழிக்கப்பட்டதும், அவருடைய வில்லத்தனம் அம்பலப்படுத்தப்பட்டதும்,

பலமான காயத்துடன் ஞாபக அடுக்குகளில் வலம் வர ஆரம்பித்தன.

பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு... அவருடைய கணவர் சதுரகிரி ஹார்ட் அட்டாக் எந்து இறந்திருந்த நேரம் அது!

கதிர் மட்டுமே கல்லூரிப் படிப்பை முடித்திருக்க, அன்பு பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

தொழில்கள் அனைத்துமே சதுரகிரியின் மேற்பார்வையிலிருந்ததால், அந்த நிலையில் குடும்பமே ஒரு வழி காட்டியின்றித் தனித்து நின்றது.

அப்போதுதான் பக்கத்து ஊரிலிருந்து தையல் நாயகியின் அண்ணன் புருஷோத்தமன் அவர்களுக்கு உதவ முன் வந்தார்.

அவரே எல்லாவற்றையும் பொறுப்பேற்று மேற்பார்வையிட, அதற்குப் பிறகே பல குழப்பங்கள் வர ஆரம்பித்தன.

அப்போது கதிர் 'எம்.எஸ்.சி.' விவசாயம் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இரு வருடங்களிலேயே அவன் படிப்பு முடித்து வந்தபோது குடும்பத்திலும் தொழிலிலும் அவர் செய்த பெரும் குளறுபடிகள் தெரிய வந்தன.

கதிருக்கு எல்லாமே தெரிய வந்த போது, பல சொத்துக்கள் புருஷோத்தமனின் பெயரில் மாற்றப் பட்டிருந்தன.

தன் தங்கையையே ஏமாற்றி அவர் கையெழுத்து வாங்கி எல்லாவற்றையும் தன்னுரிமை ஆக்கியிருந்தார்.

அது தெரிய வந்தபோது, அந்த வீடு மட்டுமே மிகவும் மிகுந்த, உடனே வழக்குத் தொடர்ந்தான் கதிர்.

அப்போது அவனுக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்தது. அந்த ஊர் மக்களும், அவர்களுடைய மேனேஜர் சபாபதியும் தான்! பல விபரங்கள் அவர்களுக்குச் சாதகமாக இருந்தன. தானும், தையல் நாயகியே எதிர்த்து வழக்குத் தொடுத்தனாள். ஊர் வருடங்களுக்கு முன்... அவர்கள் பக்கமே தீர்ப்பானது.

ஆனால், எல்லாவற்றையும் ஒப்படைத்துவிட்டு வெளியேறிய புருஷோத்தமனுக்கும் அவர்களுக்கும் ஒட்டுமொத்த இல்லாமல் தொடர்பு அறுந்தே போனது!

அன்றிலிருந்து இரு குடும்பத்தினருமே ஒருவருக்கொருவர் நிரந்தர எதிரிகளாகிப் போயினர்.

அதுவும் புருஷோத்தமனுடைய மகன் கலியமூர்த்தி கதிருக்குப் பெரும் எதிர்ப்பாகவே மாறிப் போனான்.

மருத்துவமனை, பள்ளி வளாகம், திருமண மண்டபம் எல்லாவற்றையும் சீரமைத்தவன், கல்லூரியையும் தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தபிறகு, ஒரு ஸ்பின்னரிங் மில்லையும் துவக்கி நன்றாக நடத்தி வருகிறான்.

அவர்களிடமிருந்து பிரிந்து சென்ற புருஷோத்தமன், பக்கத்து ஊரில் ஆரம்பித்த லெதர் தொழிற்சாலையே இப்போது பிரச்சனைக்குள்ளாகியிருக்கிறது!

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை உடன்பிறந்த அண்ணனே ஏதாவது ஒரு பொது நிகழ்ச்சியிலோ, விழாவிலோ எதிர்ப்பட்டாலும் தையல்நாயகி பேசுவதில்லை!

★★★

என்று கதிர் கூறிய விபரங்களால் பழைய நினைவுகள் காடாறாய்ப் பெருக்கெடுத்துவிட்டன.

ஒரு ஆழ்ந்த பெருமூச்சுடன் அந்தத் துரோக நினைவுகளிலிருந்து விடுபட்டவர், மெதுவாக எழுந்தபோது, தொலைபேசி ஓசை இசையாய் அழைத்தது.

வேகமாகச் சென்று எடுத்தால், சென்னையிலிருந்து அவருடைய மகன் அன்புச் செல்வன்தான் பேசினான்.

அவன் இப்போது 'பி.இ. டெக்ஸ்டைல் டெக்னாலஜி' இறுதியாண்டு படித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

"அம்மா... எப்படி இருக்கீங்க? அண்ணன் எங்கே?" ஆவனுடன் விசாரித்தான்.

"நான் நல்லாருக்கேன்ப்பா! கதிர் இப்பத்தான் வந்தான்... ட்ரெஸ் மாத்தப் போயிருக்கானனு நினைக்கிறேன்... நீ எப்ப வருவே? வந்து அவனோட சுவையைக் கொஞ்சம் இறக்கி வைடா அன்பு!" - அன்பு வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

"செமஸ்டர் முடிஞ்சவுடனே ஓடி வந்திடறேம்மா! அண்ணன் கிட்ட சொல்லுங்க! அங்கே வந்தப்புறம் எல்லாமே நான் பாத்துக்கறேன்!" உற்சாகத்துடன் கூறிவிட்டு, அனைவரையும் விசாரித்துவிட்டு வைத்தான்.

மனதிற்குள் பெரும் உற்சாகம் கைவசப்படத் திரும்பியபோது, எதிரில் மாலினி வருவது தெரிந்தது.

முன்பு தன்னையே தோழியாய்ச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தவள்... இப்போது வேறு ஒருவனுடன் பழகத் தொடங்கிய பிறகு தன்னையே தவிர்ப்பது நினைவு வந்தது.

'எஸ்.எம்.எஸ்.' மூலம் நல்ல தோழியாய்க் கிடைத்தவள். இன்று விலகிச் சென்று ஒரு தவறான பாதையில் செல்வதை அவனும் அறிந்திருந்தான்.

இன்று அவளிடம் எப்படியாவது பேசிவிட வேண்டுமென்று அவளை நிறுத்தினான்.

ஆனால் அலட்சியமாக அவள் விலகிச் செல்ல மெதுவாக யாரோ அவன் தோளைத் தொட்டு நிறுத்தினர்.

"விடு அன்பு! இப்ப அவ யாரையும் மதிக்கறதில்லை! பாக்கெட் மணிக்காகத் தப்பான வழியில் போறது... வாரக் கடைசியில் கெஸ்ட் ஹவுசுக்குப் போயி என்ஜாய் பண்ணதுன்னு ஒரு தப்பான குரூப்போட சேர்ந்துட்டா... விடு... தானாத்தான் திருந்தி வரணும்!"

சக தோழன் கூறியதைக் கேட்டபோது, இதயத்தின் நடுவே யாரோ ஒரு கூறிய கத்தியைச் செருகியது போல்!

நம் கலாச்சாரம், பண்பாடு எல்லாம் இது போன்ற ஒன்றிரண்டு பெண்களால் அதல பாதாளத்திற்குத் தள்ளப் பட்டு விட்டதே! மனதிற்குள் கவலையாய் ஒரு கேள்வி!

பிறகு அவன் ஹாஸ்டலுக்கு வந்தபோதுதான், மேனேஜரின் பெண் ரேவதியின் நினைவு வந்தது.

சிறு வயதிலிருந்தே இருவரும் ஒன்றாக வளர்ந்தவர்கள்... ஒரே பள்ளியில் படித்தவர்கள்!

சென்ற முறை விடுமுறைக்குப் போனபோது அவளைப் பார்த்தது... கல்லூரியில் பி.காம்.. படித்து வருவதாக அவள் கூறிய ஞாபகம்!

சிறு வயதிலிருந்தே நெருங்கிய தோழி என்பதால் அவள் எப்படி மாறியிருக்கிறாளோ என்ற இயல்பான ஆர்வம் எழுந்தனனையே அடக்கினான் அவன்.

இப்போதெல்லாம் அடிக்கடி அவளுடைய நினைவுகள் ஏன் தன்னை ஆக்ரமிக்கின்றனவென்ற விடை தெரியாத கேள்வியுடன் படிக்க ஆரம்பித்தான்.

ஒருநாள், மலர் தன் குடும்பத்துடன் கோயிலுக்குச் சென்றிருந்தான்.

அவளைக் கண்டதும் ஓடிவந்து வரவேற்ற தர்மகர்த்தாவும் கமிட்டிக் குழுவினரும் பவ்யமாக அவர்களை

உள்ளே அழைத்துச் சென்றனர்.

அவர்கள் தரிசனம் செய்யும்போதே கதிரும் அவன் தாயும் மேனேஜருடன் உள்ளே நுழைவதைக் கண்டாள் அவள்.

தர்மகர்த்தாவும் மகிழ்ச்சியுடன் எதிர்கொண்டு அவர்களை வரவேற்க, கதிரின் முகம் அவளைக் கண்டதும் இனிய புன்னகையில் விரிந்தது.

பிறகு இரு குடும்பத்தினரும் ஒருவரை ஒருவர் அறிமுகம் செய்துகொள்ள, தையல்நாயகிக்கு அவர்களை மிகவும் பிடித்துப் போனது.

ஒருநாள் கட்டாயம் தங்கள் வீட்டிற்கு விருந்திற்கு வருமாறு அழைத்தார் அவர்.

பிறகு அன்று அவருக்குப் பிறந்ததான் என்பது தெரியுமா? அவனைவரும் அவரை வாழ்த்தினர்.

சிறப்புப் பூனைக்குப் பிறகு மலர் அவரின் பாதம் தொட்டது. வணங்கி விடைபெற, தையல்நாயகிக்கோ வெகு நிறைவு!

"எவ்வளவு அருமையான பொண்ணு கதிர்! கலெக்டர் இருந்து கூட அடக்கம், பெரியவங்கிட்டே மரியாதை எல்லாமே நிறைஞ்சிருக்கு பாரு! எனக்கு பொண்ணை ரொம்பப் பிடிச்சிருக்குப்பா!"

அவர் கூறியதும் ஆமோதித்தவனின் "எனக்கும் தாம்மா!" என்று முணுமுணுக்க, இதயமும் ஒருவிதப் புரியாத உணர்வில் தவித்துப் போனான் அவன்.

முதன் முதலாகத் தன்னுள் ஒளிந்திருக்கும் காதலை உணர்ந்தவனால், சரியாக மூச்செடுக்கவும் முடியாமல் போயிற்று!

கடந்த சில நாட்களாக ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத தனிப்பிலிருந்தவனுக்கு இன்றுதான் தன் மனமே புரிந்தது!

இது நடக்குமாவென்ற அலைப்புறுதலும் தனிப்பும் உடனே ஆக்ரமிக்க, உறுதியுடன் அதை விலக்கினான் அவன்!

சிறுவயதில் கேட்ட தேவதைக் கதைகளினால், கனவில் உலா வந்த ஒரு பெண்ணை இன்று நேரில் தரிசித்த உணர்வு!

முதல் காதல்... முதல் நேச உணர்வு மனதில் மாயம் செய்ய இனம் புரியாப் பரவசத்தில் இருந்தான் அவன்!

அந்த வாரக் கடைசியிலேயே ஊர்ப் பெரிய மனிதர் என்ற முறையில், கதிரின் வீட்டிற்கு விருந்திற்கு வரச் சம்மதித்திருந்தான் அவன்.

ஆனால் அவனுடைய வீட்டிற்குச் சென்றபோது, அதன் பிரமாண்டமும், ஒரு குட்டி அரண்மனையைப் போல் மலைமகளின் மடியில் அது வீற்றிருந்த கம்பீரமும், அவளைப் பிரமிக்கச் செய்தன!

எல்லாவற்றிற்கும் ஆட்கள் இருக்க, வாசனுகே வந்து இருவரும் வரவேற்றனர்.

அந்த வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்தபோதுதான், அவர் களுடைய பாரம்பரியமும், அந்தஸ்தும் தெரிந்தன.

கதிரே அவர்களுக்கு அந்த வீட்டை அறிமுகப்படுத்த, எல்லாவற்றையும் விளக்கியபடி கூடவே வந்தான்!

பிறகு விருந்து முடிந்தவுடன், தாம்பூலத்துடன் பட்டுப் புடவையும் வைத்து அவர் பரிசளிக்க, அவளோ மறுத்தாள்.

"மேடம்! இது எங்க வீட்டு வழக்கம்... மறுக்காம எடுத்துக்கங்க... ப்ளீஸ்... கலெக்டர்ங்கிறதால இல்லை!" சிறு முறுவலுடன் கூறினான் கதிர்.

"அம்மா... நீங்க எடுத்துக்கங்க!" என்றவளின் முகம் திடீரென்று சுருங்கிவிட, அவனுக்குத் தான் பெரும் தனிப்பாய் இருந்தது!

ஒருவேளை, தான் கலெக்டர் என்பதால் இப்படி எல்லாம் பரிசுகளைக் கொடுத்துத் தன்னைக் காக்கா பிடிப்பதாக அவள் நினைத்துக்கொண்டு விட்டாளோ என்ற நினைவில் அவன் முகம் சுருங்கியது!

அது மறுப்புடன் அவள் விடைபெற்றுச் சென்று காரிகை ஏறியே, பரமேஸ்வரனும், அங்கயற்கண்ணியும் சென்றார்கள்.

காரிகை திரும்பி வரும்போது, பரமேஸ்வரன்தான் அவளிடம், "எம்மா? அவங்க பெரிய மனுஷி! ஒரு மரியாதைக்காகவாவது வாங்கிட்டுருக்கலாமே!" கனிவுடன் கேட்டார்.

"என்னப்பா, நீங்களே இப்படிக்கேக்கறிங்க? எனக்குத் தான் இந்த மாதிரி பழக்க வழக்கங்கள்லே விருப்பமில்லன்னு உங்களுக்குத் தெரியுமே!"

"சரிடா... விடுங்க! அதான் நான் வாங்கிட்டேனே! வாஞ்சையுடன் முடித்தார் அங்கயற்கண்ணி!

★ ★ ★

மறுநாளே, பக்கத்துக் கிராமத்தில் சுய உதவிக் குழுக்கள் அமைத்துப் பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்கும், சுய சம்பாத்தியத்திற்கும் வழிவகை செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யுமாறு பணித்து, அது சம்பந்தமான பைலிஸ்கையெழுத்திட்டாள் மலர்.

அதே நிமிடம், உள்ளே வந்த வெங்கடேஷிடம் அதைக் கொடுத்தனுப்ப, "ஏராம்ப் தேங்க்ஸ் மேடம்... கதிர் சார் இதுக்காகப் பல முயற்சிகள் செஞ்சிட்டிருந்தாரு... பழைய கலெக்டர், புருஷோத்தமன் ஐயாவோட நண்பர்..."

"அதனால் இவருக்குச் சாதகமா எதையும் செய்யறதில்லை...! இதை உடனே அவர்கிட்டச் சொல்லணும்... ஏராம்ப் சந்தோஷப்படுவாங்க!" விரிந்த முறுவலுடன் கூறிவிட்டு வெளியேறினான்.

எதில் ஆரம்பித்தாலும் அவன் கதிரிடமே வந்து முடிப்பது புரிய, அது சலிப்பும் சோர்வும் எழுந்தன. தலையைக் குலுக்கி மீண்டவன், வேலையில் ஆழ்ந்தான்.

நாட்கள் நதியின் வேகத்துடன் விரைந்து கடந்தன.

அன்றைய விருந்திற்குப் பிறகு, கதிரும் அவளைச் சந்திக்கவில்லை.

இன்றுதான் செமஸ்டர் தேர்வுகள் முடிந்து அன்புச் செல்வன் ஊருக்கு வருவதாகத் தகவல் அனுப்பியிருக்கிறான்.

விடிகாலையிலேயே கிளம்பி, ரயில் நிலையத்திற்குச் சென்றபோது, ஏதோ பரபரப்பாகத் தெரிந்தது.

பிறகுதான் தெரிந்தது... ஒரு பெரிய அரசியல் தலைவர் உடல் நலமின்றி மருத்துவ மனையில் அனுமதிக்கப் பட்டிருக்கும் விபரம்!

அவர் இறந்துவிட்டதாக வதந்திகள் பரவ ஆரம்பிக்க, நகரமே பதட்டத்திலிருந்தது!

உடனே அவன் வெங்கடேஷிடம் பேசியபோது, தகவல் வந்து லா அண்ட் ஆர்டர் கட்டுக்குள் இருப்பதாகவும், எல்லா இடங்களிலும் காவல்துறை குவிக்கப்பட்டிருப்பதும் தெரிய வந்தது.

கலெக்டர் என்ற முறையில் அதிகாலையிலேயே மலரும் அலுவலகம் வந்து பரபரப்புடன் ஆர்டர்கள் கொடுத்துச்

செயல்படுவதாகவும் தெரிவித்துவிட்டு, இணைப்பைப் பிடுக்கிவிட்டான் அவன்.

நீரே யோசனையுடன் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு உடனே சென்றபோது, ரயில் வந்திருக்க, அன்பு ஓடிவந்தது அணைத்துக் கொண்டான்.

"என்ன அன்பு? கோர்ஸ் முடிஞ்சுதா? ஃபிரெண்ட்ஸ் எல்லாம் பிரிஞ்சு வந்தது கஷ்டமா இருக்கா?" நட்புணர்வுடன் வினாரித்தான்.

"அப்படியெல்லாம் இல்லைண்ணா! இனிமேல் உங்களுக்கு உதவியா இருக்கலாம்... ஃபேக்டரியைப் பாத்துக்கலாம்... அம்மா கையால சாப்பிடலாம்விற சந்தோஷம்தான்!"

லக்கேஜ்களுடன் இருவரும் காருக்கு வரும்போதுதான் அந்த விபரீதம் நிகழ ஆரம்பித்தது!

எதிரே நின்றிருந்த ஒரு பேருந்தின் கண்ணாடிகளைச் சிலர் உடைத்து நொறுக்க ஆரம்பித்தனர்.

உடனே பதறிப் போன கதிர் வேகமாக ஓடிச் சென்று அவர்களைத் தடுக்க ஆரம்பித்தான்.

அன்பும் அவனைப் பின் தொடர்ந்து அவர்களைச் சமாதானம் செய்யச் செல்ல, அவர்களின் கோபம் இருவர் மீதும் பாய்ந்தது!

"வேண்டாம்ங்க. இது தப்பு! ஒரு தலைவர் இறந்துப்பாருன்னா உடனே மறியல் செய்யறது... பஸ்ஸை அடிச்சு நொறுக்கறது... கடைகளை உடைக்கிறது... இதெல்லாம் தப்புன்னு உங்களுக்குப் புரியலை!

"எப்ப மாறப் போறீங்க? நீங்க எல்லாரும் கொஞ்சம் பொறுப்போட நடந்துக்கங்க... அது அரசாங்கச் சொத்து... அதைச் சிதைக்க நாம யாருக்குமே உரிமை கிடையாது... அதோட உங்க தலைவர் நல்லாருக்காரு... இதெல்லாம் வெறும் வதந்திதான்!"

கதிர் சறுவதைக் கேட்கும் மனநிலையில் ஒருவருமே இல்லை... அனைவருமே வக்ரம் நிறைந்த மூர்க்க நிலையிலிருந்தனர்.

அவர்களின் கோபம் கதிரின் பின்புறமிருந்த அன்புவின் மேல் செல்ல, உருட்டுக் கட்டையை எடுத்து வீசினான் ஒருவன்!

கதிர் லாவகமாக நகர்ந்து கொள்ள, அந்தக் கட்டை அன்புச் செல்வனின் நெற்றியைப் பதம் பார்த்தது.

"ஆ..."வென்று அலறியவன், அப்படியே மல்லாந்து விழுந்து, சட்டென்று பெருகிய ரத்தத்தை அழுத்தி நிறுத்த முயன்றான்.

அதைக் கண்டதும் பதறி அவனிடம் சென்ற கதிரின் செவிகளில் அந்த ஹாரன் சப்தம் பலமாய்

அதே நேரம் போலீஸ் பாதுகாப்புடன் ரோந்து வந்து கொண்டிருந்த கலெக்டரின் கார் உடனே நிற்க, போலீசாரும் ஓடிவந்து அந்த ரவடிகளைப் பிடித்து அடித்துத் தள்ளி ஜீப்பில் ஏற்றினர்.

நடந்த விபரீதத்தை உடனே புரிந்துகொண்ட மலரும், வெங்கடேஷை அவர்களுக்கு உதவுமாறு பணித்தான்.

இருவருமாகச் சேர்ந்து அன்புச் செல்வனைக் கதிரின் காரில் ஏற்ற, அது வில்லிலிருந்து அம்பாய்ப் புறப்பட்டது.

மருத்துவமனையில், அவனுடைய தலைக் காயத்தின் மருந்திடுக் கட்டுப் போட்டு முடித்த டாக்டர், இரண்டு மூன்று நாட்களாக அப்போது இரண்டு வேண்டாம் என்று சொல்லி உடனே போன் செய்து தையல்நாயகிக்குத் தகவல் தெரிவித்தபோது, அழுதுகொண்டே மருத்துவமனையில் வந்துவிட்டார் அவர்.

அன்புச் செல்வனே அவருக்குத் தெரியும் ஆறுதல்படுத்தும், தையல்நாயகி சமாதானமாகவில்லை. "கதிர்! ஊருக்காக... ஊருக்காக... செஞ்செதெல்லாம் போதும்! என்னால தாங்க முடியலை... உங்க ரெண்டு பேருக்கும் சின்னக் காயம் பட்டாக்கூட நான் போவேன்னு தெரியாதா அன்பு?"

கண்ணீருடன் அவர் புலம்ப, அந்த நிமிடம் அதிகாரிகளுடன் உள்ளே நுழைந்தாள் மலர். "சாரி மிஸ்டர் கதிர்! போலீஸ் அங்கே வர்றதுக்குள்ளே இந்த அசம்பாவிதம் நடந்துடுச்சி! எனிவே சமூக அக்கறை யோட நீங்க ரெண்டு பேரும் செயல்பட்டதுல எனக்கு ரொம்பப் பெருமையாயிருக்கு..." என்றவள், அன்புச்செல்வனிடம் சென்று ஆறுதல் கூறினாள்.

பிறகு தையல்நாயகியிடம் திரும்பியவள், "கவலைப் படாதீங்கம்மா... உங்க பையனுக்குச் சீக்கிரமே சரியாயிடும்... இவ்வளவு சமுதாயப் பொறுப்பும் தேசப் பற்றும் நிறைஞ்சுவங்களை மகன்களாப் பெற நீங்க குடுத்து வச்சிருக்கணும்!" பெருமையுடன் பகர்ந்தாள்.

"என் பிள்ளை இல்லைம்மா அடிபட்டுக் கிடக்கிறான்... இவங்கப்பாவும் இப்படித்தான்... ஊரு ஊருன்னு

உழைச்சாரு... அவரோட பசங்களும் அதே மாதிரி இருக்காங்க!" சிறு சலிப்புடன் மொழிந்தார்.

"அப்படிச் சொல்லாதீங்கம்மா! நான் ஏன் குடும்பம்னு யோசிக்கறவங்கதான் நாட்டில அதிகம்! இப்படிப் பொதுநலமா இருக்கறது ரொம்பப் பெருமை இல்லியா?"

"என்னவோம்மா...! இன்னிக்குத்தான் படிப்பை முடிச்சி ஊருக்கே வந்தான்... வந்த உடனே ரத்தம் சிந்தியாச்சு!"

பெருமூச்சுடன் அவர் நிறுத்த, "இப்ப எப்படி இருக்கு? லா அண்ட் ஆர்டர் கண்ட்ரோல் இருக்கா...? பதட்டம் குறைஞ்சிருக்கா?" அக்கறையுடன் விசாரித்தான் கதிர்.

"ம்... பரவாயில்லை... மக்கள் எப்போதான் மாறப் போறாங்கன்னு தெரியலை...! தங்களோட தலைவர் இறந்துட்டா, இரங்கல் தெரிவிச்ச அமைதியா இறுதிக் காரியங்கள்லே பங்கேற்கிறதுதான் நியாயம்கிற பக்குவம் எப்ப வரப் போவுதோ தெரியலை!"

"அவரோட மறைவு ரொம்ப வருந்தத்தக்கதுதான்... அதுக்கான தீர்வு கடைசளை உடைக்கறதும், பஸ்ஸை நொறுக்கறதும், பொது மக்களைத் துன்புறுத்தறதும் இல்லையே... இதை இந்தச் சமூகம் எப்போ உணரப் போகுது?" ஒரு பெருமூச்சுடன் நிறுத்தினாள்.

"அப்போ... அவர் இறந்திட்டாரா?" கவலையுடன் கேட்டான் கதிர். மருத்துவமனையில் இருந்ததால் எந்தச் செய்தியும் அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

"ஆம்," எனத் தலையசைத்த மலர் உடனே கிளம்பி விட்டாள்.

வேலையாடிகள் அனைவரும் பதட்டத்துடன் காத்திருந்தன. எல்லோருக்கும் சிறு புன்னகையில் தான் நலைய இருப்பதை அறிவித்துவிட்டுத் திரும்பியபோது தான் சபாபதியின் அருகில் கவலை சுமந்த முகத்துடன் நின்றிருந்த ரேவதியைக் கவனித்தான் அவன்.

விழிகள் நீரில் மிதக்க நின்றிருந்தவளை சமாதானம் செய்வதென்று யோசிக்கும்போதே, எப்படி நாயகியின் குரல் அவனைக் கலைத்தது.

"அன்பு! முதல்லே உள்ளே வா! திருஷ்டி கத்தணும் அப்பறம் ரெஸ்ட் எடுக்கலாம்..." என்றார்.

வேலை செய்யும் பெண்மணி ஓடிவந்து தயாராக திருஷ்டி சுற்றி, உள்ளே தன் அறைக்கு வந்து ஓய்வெடு தான் அவள்.

கண்களை மூடியும், மனம் நிறைய அவளுடைய முகத்தை நிறைந்திருந்தது.

அன்று முழுவதும், அசிஸ்டெண்ட் கமிஷனரிடம் பேசிச் சூழ்நிலையை ஒரு கட்டுக்குள் கொண்டு வருவதிலும், பொருள் சேதம், உயிர்ச்சேதம் எதுவும் ஆகாமல் காக்கக் காவல் துறையைக் களமிறக்குவதில் மாய்ப் பொழுது சென்றது.

பிறகு அரசியல் தலைவர் என்ற முறையில் அவளுடைய இறுதிச் சடங்கிச் சுலந்துகொள்ள, மறுநாளை சென்று வர வேண்டியிருந்தது.

அன்று மாலையே நிலைமை கட்டுக்குள் வர, நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடபாள் அவள்.

இரவு, பரமேஸ்வரனும் இதுபற்றி அவளிடம் கவலையாகப் பேசினார்.

"நீ பொறுப்பேத்துக்கிட்ட உடனே, குருவி தலையில் பனங்காயை வெச்ச மாதிரி ஆயிரஞ்சேன்னு வருத்தமா இருக்கும்மா!" என்றார் பரமேஸ்வரன்.

"அப்பதாங்க, எல்லா நேரங்களிலேயும் சமாளிக்கிற தைரியமும் தெளிவும் வரும்... இதெல்லாம் நல்லதுக்குத் தான்! பெண்களாலே எல்லாத்தையும் எதிர்கொள்ள முடியும்... திறமையா நிர்வகிச்சு பெயரெடுக்க முடியும்னு நீ நிரூபிச்சுக் காட்டுடா!" செல்லமாக மகளை அணைத்தபடி தைரியம் சுவறினார் அங்கயற்கண்ணி!

தொடர்ந்த நாட்களில் வாழ்க்கை அதன் தடத்திலேயே பயணம் செய்ய ஆரம்பித்தது.

ஆனால், தினமும் ஏதாவது ஒரு சாக்கிட்டு அன்புச் செல்வனைப் பார்த்துச் செல்வது ரேவதியின் வழக்கமாயிற்று!

அப்பாவைப் பார்க்க வருவதாக ஒருநாள்... சாப்பாடு தருவதென்று மறுநாள்... இதுவே தொடர்ந்தது.

அப்படி வந்தபோதுதான், அவளைக் கைப்பிடித்து நிறுத்திக் கேட்டுவிடபான் அன்பு!

"ரேவதி! என்னைப் பத்தி நீ என்ன நினைக்கிறே? நீ இங்கே வருவதற்கான காரணம் நான்தான்... இல்லையா?"

அவன் வினவியதும் விதிர்ந்துப் போனவள், உடனே கையை விலக்கி ஓடிவிட்டாள்.

அப்போது அங்கு வந்துவிட்ட தையல்நாயகி அவைத் துணை கவனித்துவிட்டதையும், அவர் முகம் கோபத்தில் சுருங்கி இருக்கியதையும் அவன் அறியவில்லை!

மறுநாளே அவள் வருகை தீரென்று நின்றுவிட்ட தனித்துப் போனான் அவன்.

அவளுடைய பார்வையும், தைரியம் தரும் புன்னையையும், சிறு வெட்கம் சுமந்த விழிகளும், அவனை மறக்க விடாமல் பாதபாடு படுத்தின.

ஆனால் மறுநாள் வீட்டிற்கு வந்த ரேவதியைத் தனிப்போது அழைத்துப் பேசினார் தையல்நாயகி.

“ரேவதி! நீ வயசுப் பொண்ணு! சின்ன வயசில இருந்தே என் பிள்ளைகளோட சேர்ந்து வளர்ந்திருந்தாலும், அவங்கடே இப்ப வயசுப் பசங்க! இந்த ஊரோ, மத்தவங்களோட உன்னையும் என் பிள்ளைகளையும் தப்பாப் பேசறதை நான் விரும்பலை! புரிஞ்சிருக்கும்னு நினைக்கிறேன்!”

அழுத்தமான குரலில் அவர் கூறியதும் சட்டென்று பொங்கிய கண்ணீருடன், திரும்பி வீட்டிற்கு ஓடிவிட்டான் அவள்.

பின்புறமிருந்த சிறு வீட்டில்தான் அவர்கள் குடியிருந்தனர். வீட்டிற்குள் நுழைந்த மறு நிமிடம் அவளுக்குத் தங்களின் நிலையும், அன்புச்செல்வனின் அந்தஸ்தும் புரிந்தது!

இனி அவனுடைய வீட்டிற்குச் செல்லக் கூடாதென்று வைராக்கியம், விருட்சமாய் மனதில் எழும்பியது!

அன்றிலிருந்து அவள் மனதில் காதல் போராட்டம் அலையெனப் பொங்கிப் பெருக ஆரம்பித்தது.

ஆனால், அதை மறைத்து... தனக்குள் புதைத்து... அந்த சுகமான நினைவுகளிலேயே வாழத் தொடங்கினாள் அவள்!

ஒரு நாள், கதிர் கலெக்டர் அலுவலகத்திற்குச் சென்றிருந்தான்.

பக்கத்துக் கிராமத்தில், இலவச நூலகம் ஒன்றை அமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தான் அவன்.

அதைப் பற்றிப் பேசத்தான் வெங்கடேஷ் அவனை இன்று வரச் சொல்லியிருந்தான்.

சிறு முறுவலுடன் அவனை வரவேற்ற மலருக்குள் அவனுடைய சமூக அக்கறையும், விடா முயற்சியும் பெரும் நன்மதிப்பை விதைத்தது.

அவனுடைய கோரிக்கையைக் கூடிய சீக்கிரமே நிறைவேற்றுவதாக வாக்குறுதி அளித்தாள் அவள்.

தன் பங்கிற்கு ஒரு தொகையை அளித்தவன், “எங்க வீட்டிலேயே ஒரு சின்ன லைப்ரரி இருக்கு! அப்பாவுக்கு நல்ல புத்தகங்கள்லே ஆர்வம் அதிகம்... ஒரு நல்ல புத்தகம்... ஒரு நல்ல ஆசிரியருக்குச் சமன்னு சொல்லுவாங்க!

“நான் அதை இப்பவும் பராமரிச்சிட்டு வரேன்! அப்பாவோட நண்பர் ஒருத்தர் சமீபத்துல இறந்துட்டாங்க... அவர் மகன் தன் அப்பாவோட கலெக்ஷன்ஸ் எல்லாம் தரேன்னு சொல்லியிருக்காரு!

“நேத்துதான் போய்ப் பார்த்துட்டு வந்தேன்... பாதிப் புத்தகங்கள் அவங்க வீட்டிலேயே இருக்கு... நாவல்கள், சுய

முன்னெற்ற நூல்கள். ஆனந்தப் புத்தகங்கள் நான்
கிடுக்கு... என்னால் புகள். குழந்தைகளுக்கான புத்தகங்கள்
வாய்க்காகக் கூடப் போதும்..."

ஆர்வத்துடன் அவன் கூற. ஒரு மாய வலைவாய்
அவனையும் அந்த உற்சாகம் தொற்றிக் கொண்டது!

இவன்தான் எவ்வளவு உற்சாகமும் சக்தியும் நிறைந்த
வளாக இருக்கிறான்... மனம் பிரமித்தது!

இந்த இளம் வயதில், அவனுக்கிருந்த சமூக அக்கறையு
யும், பொறுப்புணர்வும், மனித நேயமும் அவளிடமும்
உத்வேகத்தை விதைத்தது.

அன்று, மலரிடம் தெரிந்த மாற்றம்,
கதிரிடம் பெரும் நம்பிக்கையை விதைத்தது
இதயத்தை இதமாக்கியது.

மாலையில், அதே நினைவில், தன்
மனதில் இடம் பிடித்த பாடலை மென்மையாய்
யாய் 'ஹம்' செய்தபடி மொட்டை மாடியில்

நின்றிருந்தான் கதிர்!

இன்று, இந்த உலகமே ரம்யமாய் அழகாய் மாறிய ஓர்
உணர்வு!

திடீரென்று ஒலித்த அன்புவின் குரல் அவனைக்
கலைத்தது.

இப்போது அவனுடைய காயம் முழுமையாக
ஆறியிருந்தது.

உண்மையான உண்மைகள் மனநிலையிலே

"என்னண்ணா, ஏன்ய் சந்திரனடிமான் மனநிலையிலே
இருக்கிற போலுக்கு" மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டான் அவன்.

"ம்... என்ன விஷயம் அன்பு?"

"அண்ணா! நானும் நானையிலிருந்து உங்க கூட
டெக்ஸ்டைல் பேக்டரிக்கு வரேன்! கத்துக்குடுங்க! இனிமே
நான் அதைப் பாத்துக்கறேன்! நீங்க மத்த பிசினஸ்ஸை
கான்சன்ட்ரேட் பண்ணுங்க!" அக்கறையுடன் உரைத்தான்.

வாஞ்சையுடன் அவனுடைய முன்னுச்சியை வருடியவன்.
"ஓ.கே! அதுதான் உன் விருப்பம்னா எனக்கும் சம்மதம்தான்!
உனக்கு ஹெல்த் இப்ப நல்லா இருக்கு இல்லியா? ஏஸ்ட்
எடுத்துட்டு கொஞ்ச நாள் கழிச்சி வரதுன்னானும் பரவா
யில்லை!" இளகிய குரலில் பகர்ந்தான்.

"இல்லைண்ணா! நாளைக்கே வரேன்! வீட்டிலேயே
அடைஞ்சி கிடக்கிறது போரா இருக்கு... எனக்கும் ஒரு
மாற்றமா இருக்கும்!"

அவன் கூறியதும் சரியென்பதுபோல் தலையசைத்தான்
கதிர்!

மறுநாளிலிருந்தே கதிருடன் பேக்டரிக்குச் சென்ற அன்பு,
இயல்பாய் அதில் தன்னைப் பொருத்தி ஈடுபடுத்திக்
கொண்டான்!

அதனால் கதிரின் பளு சிறிது குறைய ஆரம்பித்தது.

விவசாயத்தைப் பொறுத்தவரை புதுப்புது உத்தி
களையும், சோதனைகளையும் செய்வதில் கதிர் வல்லவ
னாய்த் திகழ, தன் துறையில் பெரிதும் ஆர்வம் காட்டி பேக்டரி
யின் உற்பத்தியை உயர்த்தும் பணியில் ஈடுபட்டான் அன்பு!

அவனுடைய ஆர்வத்திற்கும், முயற்சிக்கும் முக்கியமாக ஒரு காரணமும் இருந்தது.

★ ★ ★

அன்று, தொழிற்சாலைக்கு வந்தவுடன் நால்க்கைத் தேர்வு செய்து சரி பார்க்கும் பொறுப்பிலிருந்த ரேவதி தன் அறைக்கு அழைத்தான் அவன்!

அவளும் பயத்துடனே 'எம்.டி'யின் அறைக்குள் சென்று குறும்புச் சிரிப்புடன் அவளை வரவேற்றான்.

"என்ன ரேவதி? இப்பல்லாம் உன்னை ஆளையே பார்க்க முடியலை... ரொம்பப் பிசியா?"

"சார்... இது நான் வேலை செய்யற இடம்... நானு படிப்பதா தப்பா நினைப்பாங்க... என்னை இது மாதிரித் தனியா இனிமே கூப்பிடாதீங்க!"

அவசரமாகக் கூறிவிட்டு விரைந்து வெளியேறிய வளையே யோசனையுடன் தொடர்ந்தது அவன் பார்வை!

ஏன் இவள் என்னை விட்டு விலகி விலகிச் செல்கிறாள்... ஒருவேளை என்னைப் பிடிக்கவில்லையோ?

இல்லையே... இரண்டு வருடங்களாக அவள் கண்கள் சிந்தும் காதல் கவிதைகளை எந்தன் மனதில் எழுதித்தானே வைத்திருக்கிறேன் நான்?

"அவளுடைய மாற்றத்திற்கு என்ன காரணம்?" யோசனையுடன் அமர்ந்திருந்த போதுதான் யாரோ தோளைத் தட்டி உசுப்புவது புரிந்தது.

தன் நினைவுகளிலிருந்து கலைந்து நிமிர்ந்தபோது, எதிரே கதிர் நின்றிருந்தான்.

உள்ள பாலையார்

"அப்படி என்ன தீவிர யோசனை அன்பு?" வியப்புடன் விசாரித்தான்.

"ஒண்ணுமில்லைண்ணா... கம்மா... காலேஜ் ஞாபகம்!" உண்மையை மறைத்துப் பூசி மெழுகியபோதுதான் பெரும் குற்றக் குறுகுறுப்பாய்!

"உனக்கு உன் ஃப்ரெண்ட்ஸைப் பார்க்கணும்னா சென்னைக்குப் போயிட்டு வரலாமே. போன்ல பேச... நெடலே சாட் பண்ணு!"

வாஞ்சையுடன் அவன் கூற, "சரிண்ணா..." என்றபடி எதிரிலிருந்த பைலில் ஆழ்ந்தான்.

★ ★ ★

ஒரு ஞாயிறன்று மாலையில் கோயிலுக்குப் போய் விட்டுத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தாள் மலர்.

பரமேஸ்வரனும் அங்கயற்கண்ணியும் ஏதோ பேசியபடி வர, அவள் கவனம் சட்டென்று சிதறியது.

ஒரு கம்ப்யூட்டர் சென்டரின் வாசலில் கதிரின் கார் நின்றிருக்க, அருகிலேயே ஒரு பெண்ணைத் தோளோடு அணைத்து விடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

ஏனோ அவளுக்கு விதிர்ப்பாய்... அவன் ஒரு பெண்ணிடம் பேசினால் உனக்கென்ன...? மனம் இடித்துரைத்தது!

ஆனால் அவனைப் பற்றிப் பெரிய மதிப்பு மரியாதையுடன் நினைத்திருந்தவளுக்கு... இன்று சிறு தவிப்பாய்!

ஒரு கடைத்தெருவில் பலர் முன்னிலையில் இப்படி ஒருவன் நடந்து கொள்வதாவென்ற குறுகுறுப்பும் தவிப்பும் வந்தன.

உடனே அவள் யாரென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று போல்!

மறுநாளே அதற்கு விடை கிடைத்தது. அன்று அவளை நூலகம் விஷயமாகச் சந்திக்க வந்திருந்தான் கதிர்.

எல்லாம் பேசி முடித்த பிறகு, பக்கத்து ஊரில் பாசனத் திற்காகத் திறந்து விடப்படும் சிறிய டேமின் அளவு பற்றி அவளிடம் விளரித்தான் அவன்.

"அந்த ஊரில் இப்பத்தான் ஆத்து நீரைச் சுத்திகரிக்க சிட்டிருக்காங்க... இந்தக் கண்மாய் தண்ணிதான் பாசனத்துக்கு உதவும்! இப்ப பயிர்களுக்குக் கட்டாயம் தண்ணி தேவை... நீங்க தான் டேமைத் திறந்துவிடச் சொல்லணும்! மழை வந்துடிச்சின்னா அப்புறம் கவலை இல்லை!"

பொறுப்புணர்ச்சியுடன் கூறியவனையே ஒரு கணம் அளவிட்டவன். "உங்களுக்கு இந்த ஊர்ப் பிரச்சனையே அளவிட்டவன். "உங்களுக்கு இதிலே பக்கத்து ஊருக்காகவும் தலைக்கு மேல இருக்கு... இதிலே பக்கத்து ஊருக்காகவும் என்கிட்டே பேசறீங்க... குட்!" என்றவளுக்குள் நேற்றைய நினைவு!

உடனே, "நேத்து சாயந்ரம் கோயிலுக்குப் போயிட்டே வரும்போது... டவுன்லே ஒரு ஜெராக்ஸ் சென்டர் வாசல்லே உங்களைப் பார்த்தேன்..." ஒரு பெண்ணுடன் பார்த்தேன் என்று கூறாமல் நிறுத்தினாள்.

"ஓ! அது பத்திக்கூட உங்ககிட்ட பேசணும்னு நினைச்சேன்... நல்ல வேளை! நாளைக்கே முத்தழகை இங்கே அழைச்சிட்டு வரேன்!" என்றபடி விடைபெற்றான்.

உமா பாலகமார் *

மறுநாள் வரை அந்த சஸ்பென்சை அவளால் தாங்களே முடியவில்லை!

அந்தப் பெண் யார்... இவ்வளவு நெருக்கமாக அவன் அவளிடம் பழகுகிறானே, அந்த உறவுக்கு அர்த்தம் என்ன? பல கேள்விகள் இதயத்திற்குள்!

மதியம், அந்தப் பெண்ணுடனே அவளைத் தேடி வந்திருந்தான் கதிர்!

இருவருமாக உள்ளே வந்து வணங்கியபோதுதான் அவளிடம் ஏதோ ஒரு வித்தியாசம் தெரிவதுபோல்...! மலர் எண்ணியதைவிடச் சின்னப் பெண்ணாய்!

அவள் அமரச் சொன்னதும் தயக்கத்துடன் உட்கார்ந்த வளையே விழிகள் வருட, இவ்வளவு கம்பீரமும் அழகும் கொண்ட கதிர், இந்தப் பெண்ணை எப்படி விரும்பினான்... காதலுக்குக் கண்ணில்லை என்பது இதுதானா?

அவள் எண்ண ஓட்டத்தைக் கலைத்து மலரை அதிரச் செய்தது... கதிரின் அறிமுக வார்த்தைகள்!

"இவ என்னோட கசின்... சின்ன வயசுல இருந்து ஒண்ணா பழகினவங்க! இவ ஒரு திருநங்கை... என் மாமாவோட பையன் காளிமுத்துதான் இப்ப முத்தழகா மாறியிருக்கா!"

அந்த வார்த்தைகள் அவளுக்குள் இடியாய் இறங்கின.

இந்த விஷயத்தைப் பற்றி எவ்வளவு தவறாகக் கணித்திருக்கிறோம்... குற்றவுணர்வில் மனம் கேள்வி கேட்டது!

"ஓ..." வியப்புடன் கேட்டுவிட்டு அந்தப் பெண்ணிடம் திரும்பினாள் மலர்.

"எப்படி இருக்கிறீங்க முத்தமிழு...? என்னைப் பார்த்து
இருக்கிறீங்க? ஏதாவது பரபரப்பா?" புரியவில்லை
என்றாள்.

"ம்... எங்கப்பாவும் அண்ணனும் தினம் ஆளுங்களை
விட்டு என்னை பிரட்டாங்க மேடம்! அவங்க குடும்பத்துக்கு
ஒரு தீர்ப்புரியாம் நான்! நான் என்ன செய்வேன்... இப்ப
என்னைப் படைச்சது கடவுள்தானே!"

முகம் மூடி விகம்பனுடன் அழ ஆரம்பித்தவளை, ஒரு
குழந்தையால் அணைத்துக் கொண்டான் கதிர்.

"பச்ச... முத்து, அழக்கூடாது... அவங்களுக்கும் நீங்க
மரபணுக்களோட ஒரு விளையாட்டுன்னு புரியவருமா?
பொறுமையா இரு... அவங்க உன்னை ஏத்துப்பாங்க!"

அவள் கண்களில் பொங்கிய கண்ணீரைத் துடைத்தாள்.
ஆறுதல் கூறினான்.

மலருக்குத்தான் பெரும் பரிதாபமாய்...!

"சரி... இதுக்கு நான் என்ன செய்யணும் முத்தமிழு?
அக்கறையுடன் வினவினான்.

"எங்களை மாதிரிப் பெண்கள் இங்கே நிறையப் போ
இருக்காங்க... அவங்களையும் ஒரு கய உதவிக் குழுவிலே
சேத்துக்கணும்!"

"எனக்குக் கதிர் அண்ணன் கிடைச்சாங்க பக்க பலமா
ஆறு மாசம் முன்னாடி நானும் மத்தவங்க மாதிரி கடை கேட்டு
பொழப்பு நடத்திட்டுருந்தேன்!"

"அப்படின்னா!" புரியாமல் வினவினாள் அவள்.

"அது பாடிப் பாடிக் கடைகளிலே காசு வசூலிக்கிறது...
ஆனா கதிர் அண்ணன் தான் எனக்கு இந்த ஜெராக்ஸ்
கடையை வெச்சித் தந்தாங்க... எனக்கு அதைப் பத்தி
எதுவுமே தெரியாது... ஒரு ஆளு இருக்காரு பாத்துக்க! இப்ப
கொஞ்சம் கத்துக்கிட்டுருக்கேன்."

பெருமையுடன் கதிரைப் பார்த்தபடி அவள் கூற, அவள்
போன்ற பெண்களுக்குத் தான் கய உதவிக் குழுக்களில்
வாய்ப்பு ஏற்படுத்தித் தருவதாக வாக்களித்தாள் மலர்.

பிறகு, "உங்க அப்பாவுக்கும் அண்ணனுக்கும் நீங்க
கடை நடத்துறதிலே என்ன ப்ரசனை?" யோசனையுடன்
வினவினாள்.

"எங்கப்பா புருஷோத்தமன்தான் பக்கத்து ஊரிலே பெரிய
மனுஷர்! அவர் பையன்... நான் இப்படி ஒரு திருமங்கையா
மாறிட்டேன்னு கோபம்..."

"எங்களைப் புரிஞ்சிக்க மறுக்குது இந்தச் சமுதாயம்!
இதுக்கு நாங்களா காரணம்? பிறப்பாலே ஆணாவும்,
உணர்வுகளாலே பெண்ணாவும் படைக்கப்பட்ட பிறவிகள்
நாங்க... எங்க அப்பா அம்மா குடும்பமே எங்களைப்
புரிஞ்சிக்கலை... மத்தவங்களைப் பத்தி என்ன சொல்றது?"

பெரும் விரக்தியும் ஒதுக்கப்பட்ட வேதனையும் தெரிந்தன
அவள் குரலில்!

இவளுக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்ற உணர்வு
உள்ளே பரவியது.

"கவலைப்படாதே முத்தமிழு!... உனக்கு இனிமே எந்தக்
கஷ்டம் வந்தாலும் என்சிட்டே சொல்லலாம்! போலீஸை விட்டு

உன் குடும்பத்துக்கு ஒரு வார்னிங் குடுக்கச் சொன்னேன்..." அவளுக்கு ஆறுதல் சிறி அனுப்பி வைத்தான்.

8

மறுவாரத்தில் ஒரு நாள்... தாய் முடியாத கோபத்துடன் தன் தந்தையிடம் கத்திக் கொண்டிருந்தான் கலியமூர்த்தி.

"அப்பா! நேத்து அந்தக் காளிமுத்து பயலை மிரட்டலாமின்னு போனா அவனையே மிரட்டறான்! போலீஸ்கிட்ட சொல்லிட்டானாம் இனிமே தன்னை ஒண்ணும் பண்ண முடியாதுங்கறான் இதெல்லாம் அந்தக் கதிர் குடுக்கற தைரியம்ப்பா!"

"ம்! எனக்கு ரெண்டு நாள் முன்னாடியே தெரியும் சொன்னா நீ கோபப்பட்டு கத்துவேன்னு தான் சொல்லலை ஒரு போலீஸ்காரரு நேராவே இங்கே வந்தாரு!"

புருஷோத்தமன் முடிப்பதற்கு முன்பே, வெகுண்டெழுந்தான் கலியமூர்த்தி...

"என்னது... நம்ம வீட்டுக்கா... ஏம்ப்பா இதை முன்னாடியே சொல்லலை?"

"ப்ச்... விடுடா மூர்த்தி... அந்தப் பய முத்து கலெக்டர் கிட்ட மனு குடுத்துட்டானாம். நாம அவனைப் பொழுப்ப நாடத்தவிடாம டார்ச்சர் குடுக்கறதா?"

"அதான் இனிமே அவனைத் தொந்தரவு செய்ய தீங்கன்னு கேட்டுக்கிட்டுப் போனாரு!"

"ஓ! முன்னாடி நமக்கு ஒரு எதிரிதான் இருந்தான்... இப்ப அந்தக் கலெக்டரும் வந்துட்டாளா? இருக்கட்டும்... சரியான

உமா பாலகமார் ✽

ஒரு நேரம் வரட்டும்... காத்துட்டிருக்கேன்!" உறுமிவிட்டு வெளியே சென்றான்.

"மூர்த்தி, பொறுமையா இருப்பா! உனக்குக் கல்யாணம் வேற முடிவு பண்ணியிருக்கு... இப்ப எந்த வம்பும் வெச்சக் காதே... சம்பந்தி வீட்டுக்குத் தெரிஞ்சா அசிங்கமாயிடும்!"

அவனுடைய தாய் ருக்மணி புலம்பியபடி அவனை வழியனுப்பினாள்.

அன்றிலிருந்தே பொறாமையும், வன்மமூமாக தனக்குச் சாதகமான ஒரு நாளுக்காகக் காத்திருக்கத் துவங்கினான் கலியமூர்த்தி!

★ ★ ★

அன்று, கதிர் வயல் வேலையாக டவுனுக்குச் சென்றிருந்தான்.

அப்போதுதான், கலியமூர்த்திக்குத் திருமணம் முடிவான விஷயத்தை முத்தமுகு கூறினாள்.

"முத்தமுகு! இனிமேலாவது மூர்த்தி திருந்தி நல்லவனா மாறினா எல்லாருக்கும் நல்லது... பாப்போம்..." என்றபடி தான் எடுத்து வந்திருந்த இரு கூரிதார்களை அவளிடம் அளித்தான்.

"தேங்க்ஸ் அண்ணா! என்னை நீங்களாவது புரிஞ்சி பாசமா இருக்கீங்களே... அதையும் அன்பு அண்ணாவும் எப்படி இருக்காங்க?" ஆவலுடன் விசாரித்தாள்.

"ம்... எல்லாரும் நல்லாயிருக்காங்க... அன்புதான் கொஞ்ச நாளை ஏதோ மாதிரி இருக்கான்... யாரையோ லவ்

புது...
...நினைக்கிறேன்... ஆனால் அது பாருன்னு...
...கண்டிப்பாக...

...முதுவா... அவன் கூறியபோது, இவன்தான்...
...இந்த ஊரிடம் எவ்வளவு அக்கறை...
...எவ்வளவு இருக்கிறான் என்ற பிரமிப்பு எழுவதாயி்.

"இவன் தன் அண்ணனா இருந்தால் எப்படி இருக்கும்...
அவன் மனம் பாத்திற்கு ஏங்கித் தவித்தது.

"என்ன முத்தி... அவ்வளவு தீவிர யோசனை...
முத்தின் முன் சொக்குப் போட்டு அடைத்தான் கதிர்.

"இல்லை... நீங்க என் அண்ணனா இருந்திருக்கக்
கூடாதானு..."

அவன் முடிக்கும் முன்பே, "ஏய்... இப்ப நான் உனக்கு
அண்ணன் இல்லையா? எப்பவுமே நீ எனக்கு ஒரு குட்டித்
தங்கைதான்... நான் சிளம்பறேன்... டேக் கேர்!" என்றபடி
விடைபெற்றான்.

அந்த மனிதனின் கம்பீரமும், உயர்ந்த மனமும்
உள்ளத்தை நிறைத்து விழியோரம் கசியத் தலை
யசைத்தான்.

அந்த வாரமே தன் போன்ற திருநங்கைகளைச் சுய
உதவிக் குழுவில் சேர்த்துக் கொண்டதற்காக நன்றி
கூறுவதற்காக மலரைத் தேடித் திருடன் வீட்டிற்கே வந்து
விட்டான் முத்திமுகு!

ஆவலுடன் அவர்களை வரவேற்று அமர வைத்தபோது
தான் அங்கயற்கண்ணி அங்கு வந்தார்.

புது...
...புது...

புது... புது... புது... புது... புது...
...புது... புது... புது... புது... புது...

அந்த நிமிடம், அவன் பார்வை ஒரு இனம் புரியாத
உணர்வைத் தாங்கியபடி சிறு குறட்டு சிரிப்புடன் தன்
முகத்திலேயே பதிந்திருப்பதை உணர்ந்தவனாகவே பெரும்
தர்ம சங்கமாயி்.

சட்டென்று விழிகளைத் தழைத்தவன், "முத்திமுகு!
எப்பவுமே எனக்கு உங்க மாதிரி திருநங்கைகள் மேல ஒரு
பரிதாபம், அக்கறை உண்டு! இந்த உதவியைச் செய்ய ஒரு
வாய்ப்பு ஏற்படுத்தித் தந்ததுக்கு நான்தான் உனக்கு நன்றி
சொல்லணும்..." மென்சூலில் நிறுத்தினான்.

"மேடம்! எங்க உணர்வுகளைப் புரிஞ்சிக்கிடங்களே,
அது போதும்! சின்ன வயசுலருந்தே வீட்டில பெண்
இல்லைன்னு என்னை ஒரு பொண்ணாவே வளர்த்தாங்க...

"எனக்கு நல்லா விபரம் தெரிஞ்சப்பறம் கூட முடி
வெட்டாம ரெண்டு ஜடை போட்டு பொட்டு வச்சி கண்ணுக்கு
மை வச்சி விடுவாங்க எங்கம்மா!

"நான் அஞ்சாவது போனப்ப, எனக்குக் கூடப்
படிக்கிற ஆம்பிளைப் பசங்களைப் பார்த்தா வெக்கம் வர
ஆரம்பிச்சது... பொண்ணுங்களோட தான் கோக்கோ விளை
யாடுவேன்... ஸ்சூல் படிப்பை முடிச்சப்பதான் பொண்ணாவே
மாறிடறதுன்னு முடிவு பண்ணினேன்... அதுக்குள்ளே
ஸ்சூல்லயே விஷயம் பரவ ஆரம்பிச்சது!

"இவன் ஆம்பிளை மாதிரி இருக்கிறான்... ஆனால்
நடவடிக்கை பொம்பளை மாதிரி இருக்குதுன்னு பேச
ஆரம்பிச்சாங்க.

“ஒரு ஆம்பலன் மாதிரி இருப்பா...! ஊரெல்லாம் உன்னை
ஒன்பதுன்னு சொல்றப்ப எங்களுக்கு அவமானம்
இருக்குன்னு அம்மா அழுதாங்க!”

“அண்ணன் என்னைப் போட்டு அடிச்சாது! நீ இப்ப
அரவணியா ஆயிட்டு எங்க வம்சத்தையும் குடும்பத்தையும்
கெடுக்க வந்தியா?”ன்னு அப்பா திட்டினாரு!

“ஒருநாள் எங்களண்ணன் மட்டும் வீட்டில் இருந்தான்.
அம்மாவும் அப்பாவும் ஒரு கல்யாணத்துக்குப் போயிருந்
தாங்க. அவங்க வரதுக்குள்ளே நீ எங்காவது ஓடிப் போயிரு
நீங்கே இருந்தா கொன்னுடுவேன்னு மிரட்டினாரு!

“அன்னிக்கு ஊரைவிட்டு ஓடினேன்! பெங்களூருக்கு
வேலை செஞ்சேன்... என்னை மாதிரி திருநங்கைகளை
சேர்ந்து பட்டுப் பாடி தெருத் தெருவா கத்தி கடைகளிலே காக
வடிப்போம்!

“அப்பறம் எங்க ஐமத்தில சேர்ந்து வேற ஒரு குருவங்க
மடி கட்டி மகளாகி வடநாட்டுக்குப் போனேன்... குழந்தை
பிறந்த வீட்டுக்குப் போய்க் காக வாங்குவோம்! எனக்கும்
அந்த வாழ்க்கை பிடிச்சிருந்தது!

“அப்பறம் எங்க குழுவில் எல்லாரும் இங்கே வந்தாங்க...
கூத்து கரகம்னு ஆட ஆரம்பிச்சோம்... எனக்குள்ளே வேற
ஏதோ ஒரு தேவ் இருந்தது!

“போற இடங்களிலே அழகா தில்லைன்னு ஒதுக்கப்
பட்டிருக்கேன்... சில ஊர்களிலே எங்களுக்குத் துணி
மாத்தக்க சரியான இடம் இருக்காது... பொது இடத்தில்தான்
எல்லாமே!

“அப்பதான் இங்கே மறுபடியும் வந்தேன்... கதிர
அண்ணாதான் எனக்கு உதவி செஞ்சாங்க!

“நான் நிர்வாணமும் செஞ்சுக்கலை... தந்தாவும்
பண்ணினதில்லை!” என்று சுவீனிட்லுத் தர்ம சங்கடத்துடன்
கதிரைப் பார்த்தான்.

உடனே எழுந்தவன், “சரி! நீ பேசிட்டு வா... நான்
வெளியே காத்துட்டுருக்கேன்...” சுவீனிட்லு இங்கிதத்துடன்
எழுந்து வெளியேறினான்.

“நிர்வாணம்னா டாக்டர்கள் அரவாணிக்கு செய்யற
ஆபரேஷன்... “தந்தா”ன்னா ஆண்களோட தவறான
உறவுக்கு ஆட்படுறது... அதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்கலை...
என் மன உணர்வுகளுக்கு ஏதத் மாதிரி ஒரு பெண்ணா
வாழணும்... அவ்வளவுதான்!

“எங்களையும் ஒரு அம்மாதானே பெத்தாங்க...
எங்களுக்கு மட்டும் ஏன் தங்கள் குடும்பத்துல ஒரு இடத்தை...
நல்ல அந்தஸ்தைக் குடுக்க மறுக்கிறாங்க?” தேம்பித் தேம்பி
அழ ஆரம்பித்தான்.

திருநங்கைகளின் மனதை வாட்டும் வேதனை, வலிகள்,
அவர்களது நெஞ்சில் குமுறிக் கொண்டிருக்கும் கோபம்,
ஆழ்ந்த சோகம், ஏமாற்ற உணர்வு, ஆச்சர்யமளிக்கின்ற
தைரியம் எல்லாமே அந்த ஒரு பெண்ணின் வாய்மொழி
யாய்... ஓட்டு மொத்தத் திருநங்கைகளின் கூக்குரலாய்
அவளுக்குள் ஒலித்தன.

உடனே எழுந்து வந்து அவள் தலையை வருடிச்
சமாதானப்படுத்திய மலருக்குள் எப்போதோ படித்த ஒரு
புத்தகத்தின் ஞாபகம்!

பிறகு இருவரும் நன்றி கூறி விடைபெற்றுச் சென்றனர். தன்னைப்போல் எத்தனை பேர் போன்ற திருநங்கைகளின் உணர்வுகளைப் புரிந்து நடக்கிறார்களென்ற பரிதவிப்பு அவளுள்!

ஆண் உடலையும், பெண் உணர்வுகளையும் கொண்டு பண்புடன் மீது தவறா?

ஆண் பாதி, பெண் பாதி கொண்ட அர்த்தநாரீஸ்வரன் வணங்கும் நம் நாட்டில் ஏன் இவர்கள் கேவலமான நடத்துபடுகிறார்கள்?

இவர்களும் இந்த நாட்டுக் குடிமக்கள்தானே உறவுகளே இவர்களை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கும்போது சமூகத்தைப் பற்றி எப்படி யோசிக்க முடியும்?

முதலில் உறவுகளும் நட்பும் அவர்களையும் மனிதர்களாக உறவாக ஏற்க வேண்டும் என்ற ஏக்கம் வந்த அந்த இனத்தின் மேல் பரிதாபமும் இரக்கமுமே எழுந்தன!

அன்று, அங்கிருந்து கிளம்பிச் சென்றபோது, முத்தழகு மகிழ்ச்சியுடன் மலரின் புகழ் பாடியபடி வர, கதிருக்குளக் ககமான இளந் தென்றலாய்ப் பரவின அவளின் நினைவுகள்!

செல்லும் வழியெங்கும் முகம் விரித்துச் சிரித்த பவ வண்ண மலர்களில், அவள் முகமே தெரிவது போல்!

இரு உயிர்களை இணைத்து விளையாடும் அந்தக் காதல் உணர்வில் சிக்கிச் சில புடன் தவித்திருந்தான் கதிர்.

கல்லூரிக் காலங்களிலும், காதல் ஆட்படுத்தாமல் தன் தந்தை இறந்தவுடனே குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்றதால் அந்த சிந்தனைகளுக்கு இடம் கொடுக்காமலிருந்தவனுடைய மனவானில் புதிதாய் ஒரு நேசப்பூ மலர் ஆரம்பித்திருந்தது!

அன்று மாலையே கோயிலுக்குச் சென்றபோது தன் தாயிடம் தன் மனதைப் பற்றிக் கூறிவிட்டான் அவன்.

அவருக்கோ பெரும் ஆச்சர்யம்...!

இதுவரை திருமணம் என்றாலே ஏதோ ஒரு காரணம் கூறித் தவிர்த்து வந்தவன், இன்று முதன்முதலாய் தான் ஒரு பெண்ணை விரும்புவதாகக் கூற, நெஞ்சு முழுவதும் சந்தோஷத்தில் நிறைந்தது.

ஒரு தென்றல் வந்து தீண்டி, தணியாத தாகமாய் ஒரு தீ மூட்டிச் சென்றதை உள்ளூர் ரசித்தபடி பிராகாரத்தில் அமர்ந்திருந்தான் கதிர்!

மலரைப் பார்த்த முதல் கணமே நெஞ்சிற்குள் லட்சம் சிறகு முளைத்ததும்... தான் இரண்டாவது முறையாக உயிர் கொண்டதும் ஞாபகம் வருவதாய்!

தன் மனம் போன போக்கில் உடடுகளில் கசிந்த கம்பீர முறுவனுடன் அமர்ந்திருந்த மகனைப் பார்த்தபோது, பெருமிதமானது அந்தத் தாயுள்ளம்!

தன் கடமைகளை முடிக்கும்வரை அவன் தன்னைப் பற்றியே நினைக்கவில்லையே என்ற பிரமிப்பு அவரிடம்!

இதுபோல் அன்புவுக்கும் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து முடித்துவிட்டால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என்று எண்ணும்போதே ரேவதியின் நினைவு, அவரைச் சுட்டது.

என்னதான் சபாபதி அந்தக் குடும்பத்திற்கு எவ்வளவு நன்றியுடன் உழைத்தாலும், அந்தஸ்து எனும் மாயச் சக்தி தன்மையாய் எழும்ப, அவரது முகம் கருங்கி இறுகியது.

"என்னம்மா முகமே மாறிடுச்சி... உங்களுக்கு மலரைப் பிடிக்கலையா?" தவிப்புடன் கேட்டான் கதிர்.

"என்னப்பா கேட்டே? மலரை யாருக்காவது பிடிக்காமல் போகுமோ? தேவதை மாதிரியில்லே இருக்கு அந்தக் கலைக்டர் பொண்ணு! நீயாவது தராதரம் பார்த்து விரும்பி இருக்கே... எனக்கு எந்த ஆட்சேபனையும் இல்லைப்பா! பெருமையுடன் கூறினார்.

"நீயாவது தராதரம் பார்த்துன்னா... வேற யாரும் தராதரமில்லாம் விரும்பினேது?" கூர்மையுடன் கேட்டான் அவன்.

"அது ஒண்ணுமில்லைப்பா! கிட்டிட்டு நாம ஒரு நல்ல நாளாய் பாத்து அவங்க கிட்டில போய்ப் பொண்ணு கேக்கலாம்!"

அவ்வளவு ய மழுப்பலான பதில் அவனுள் போசனைவைய விதைக்க, உடனே அன்புதின் நினைவு வர, எழுந்தான்.

அந்த குடியிலுண்டு... மாலையில் தாங்கள் வருவதாகத் ததையல்நாயகி போனியியே மலரிடம் கூறிவிட்டார்.

சூழி, அன்பு, சபாபதியின் அவர் மனைவி கலாவதியையும் கமங்கலி என்பதற்காக உடன் அழைத்துக்கொண்டு கிளர்வினார் ததையல்நாயகி விபரம் அறிந்த அன்பு, அண்ணனைக் கிண்டல் செய்தபடி வந்து கொண்டிருந்தான்.

"ஏண்ணா! இனிமே நம்ம டிஸ்ட்ரிக்ட்டுல மட்டுமில்லை... நம்ம வீட்டுலயும் கலைக்டர்மமா ஆட்சிதான்னு சொல்லுங்க!" குறுமுட்டன் சீண்டினான்!

அதற்குப் பதில் கூறாமல் அமைதியாக முறுவலித்தபடி அமர்ந்திருந்த கதிரைப் பார்த்தால் அவனுக்குப் பெருமையாய்த் கலைக்டர் மாலிகைக்குச் சென்று திறங்கியபோது, வாசனுக்கே வந்து அன்புடன் வரவேற்றது பரமேஸ்வரனின் குடும்பம்!

உள்ளே சென்று அமர்ந்ததும், ஊர் விஷயமாக எதுவும் பேச வந்திருக்கிறார்களோவென்ற நினைவில் கதிரை ஏறிட்டான் மலர்!

அதற்குள் ததையல்நாயகியின் குரல் இடைமறித்தது...

"நாங்க திடீர்னு வந்த விஷயம் என்னன்னு யோசிச்சிட்டிருப்பீங்க... பொண்ணு கேக்கணும்னா முறையா வீட்டில வந்து பேசறதுதானே சரி!"

அவர் முடித்ததும் திருக்கிட்டு விழி விரித்த மலரின் தேகம் நடுங்கி விரைத்தது!

உடனே அங்கயற்கண்ணி தவிப்புடன் பரமேஸ்வரனையே நோக்க, அவர் சிறு முறுவலுடன் கதிரை ஏறிட்டார்.

"எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம்பா! ஆனா, மலர்தான் முடிவெடுக்க வேண்டியவ... என்னம்மா சொல்றே?" மலரிடம் திரும்பி வினவினார்.

சிறு நடுக்கத்துடன் எழுந்தவளின் முகமே மாறியிருக்க, "சாரிப்பா...! என்னால முடியாது...! ப்ளீஸ்... தப்பா நினைச்சிக்காதிங்க!"

அவர்களின் பறம் திரும்பிக் கூறியவன், சட்டென திரும்பி உள்ளே விரைந்துவிட்டான்.

உடனே கதிரின் முகம் இறுகிவிட, வேகமாக எழுந்தான். காரைக்குடி சென்றவனுக்குள், பெரும் தனிப்பும், சூழப்பெய்தும்...

"ஒருவேளை என்னை அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லையோ?" அந்த நினைவே அவனைச் சிதைப்பதாய்...

தனக்குள்ளேயே மறுகி நின்றவனுடைய மெதுவாகப் பிடித்து அழுத்தியது ஒரு கரம்!

சோர்வுடன் திரும்பினால், அங்கு பரமேஸ்வரன் தான் நின்றிருந்தார்.

"நான் உங்களோட கொஞ்சம் பேசணும்!" தொண்ணாய்ச் செருமியபடி பேச ஆரம்பித்தார் அவர்.

"மிஸ்டர் கதிர்! உங்களைப் பத்தி இந்த ஊருக்கு நல்லாத் தெரியும்... ஏன்... எனக்கே தெரியும்... என் பொண்ணும் உங்களைப் பத்தி எப்பவுமே உயர்வாத்தாகப் பேசுவா!"

அவன்... அவர் பேசுவதையே மௌனமாகக் கைகளைக் கட்டியபடி கவனித்திருந்தான்!

"ஆனா... கல்யாணம்னு வரப்ப..."

அதற்குள் இடைமறித்தது அவன் குரல்!

"ஏன்... என் படிப்பு ஒருவேளை குறைச்சல்லு நினைக்கிறாங்களோ... ஏன்னா நான்... எம்.எஸ்.எஃ. அக்கா தான் படிச்சிருக்கேன்..."

அவன் கூற, உடனே இல்லையென்றார் அவர்!

பிறகு அவர் பேசிய விபரங்கள்... பெரும் ரகசியங்களைத் தன்னுள் ஒளித்திருந்தன!

**மலர்... எங்க சொந்தப் பொண்ணு இல்லை... என் மகன் சிவமுருகனோட மனைவி!"

அவர் முடித்ததும் அதிர்ச்சியுடன் நிமிர்ந்தவனைக் கருணையுடன் ஏறிட்டவர். "பயப்பட வேண்டாம்! என் மகன் உயிரோட இல்லை! அவன் ஒரு பாம்பு பிளாஸ்டிகுலு இறந்திட்டான்..."

அதற்கு மேல் கேட்க முடியாமல் "சாரி..." என்றபடி காரில் ஏறி விரைந்து விட்டான் கதிர்!

அவனுடைய நெஞ்சம் உடைந்து சிதறியிருந்தது!

தான் விரும்பிய பெண் ஒரு விதவை என்றாலும் பரவாயில்லை... அவள் மேல் கொண்ட காதல் இன்னும் அதிகரித்ததுதான் உண்மையாய்!

ஆனால், அவளைப் பெண் கேட்டு அவள் கணவனுடைய பெற்றோரிடமே போய் நின்றிருக்கிறோமே என்ற குற்றவுணர்வுடன் காரை வெறித்தனமாக ஒட்டிச் சென்றான்!

மலரின் வீட்டில் அங்கயற்கண்ணி கூறிய செய்தியைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்டுப் போன தையல்நாயகி, அதற்குமேல் ஒன்றும் பேசாமல் எழுந்துவிட்டார்.

அன்பும், சபாபதியும் கவலையுடன் கூடவே எழு, அசாத்திய அமைதியுடன் வெளியே வந்தால், கதிரையும் அங்கு நின்றிருந்த ஒரு காரையும் காணவில்லை!

கவலை கமந்த முகத்துடன் உள்ளே
கொண்டிருந்து பரமேஸ்வரன் முகமோ களையிழந்திருந்தான்.

"அம்மா! கொஞ்சம் பொறுமையா இருங்க! கலெக்டர்
பேசிப் பார்க்கலாமே! அண்ணன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றத்தான் இப்ப முக்சியம்!" மெல்லிய குரலில் தான்
நிறுத்தினான்.

உடனே கோபமாகத் திரும்பியவர், "அங்கே பாரு, உன்
அண்ணனைக் காணோம்! அவனுக்கும்
விருப்பமில்லைன்னு நினைக்கிறேன்... வாங்க கிளம்பலாம்
வேகமாகச் சென்று காரில் ஏறினார்.

பிறகு, அமைதியாக வீடு வந்து சேர்ந்தவர்களுக்கு, கதிர்
அங்கில்லாதது பெரும் அதிர்ச்சியாய்!

உடனே அன்பு அவனை செல்லில் தொடர்புகொள்ள
அவன் எடுக்கவில்லை!

இந்த நிமிடம் அவனுக்குத் தனிமை தேவை என்பதை
உணர்ந்தவன், கவலையுடன் தன் அறைக்குச் சென்றான்.

★★★

காரை வேகமாக ஓட்டிச் சென்று கதிர் நிறுத்திய இடம்
அந்தச் சிறு குன்றில் குடியிருக்கும் முருகன் கோயில்தான்.

காரை நிறுத்திவிட்டு ஸ்டியரிங்கில் முகம் புதைத்து
வனுக்குள் பெரும் பிரளயம் நிகழ்வதாய்!

எந்த நிலையிலும்... அவள் ஒரு கைம்பெண் என்றால்
கூட, அதை ஏற்றுக்கொள்கின்ற மனநிலையில் அவள்
இருக்க, மலர் மறுத்தது அவனை உடைத்துப் போட்டது.

அன்று வெகுநேரம் கழித்தே வீட்டிற்குச் சென்றவனை,
வாசலிலேயே காத்திருந்து வரவேற்றது அன்புதான்!

இந்த எதிர்பாராத அதிர்ச்சியால் ஓய்ந்து போய்த் தன்
அறையில் படுத்திருந்தார் தையல்நாயகி!

கதிரின் முகத்திலிருந்தே அவனுடைய எண்ணங்களை
அறிந்த அன்பு, அவனிடம் எதுவுமே கேட்கவில்லை!

வேகமாகச் சென்று தன் அறைக் கதவைக் கதிர்
மூடிக்கொள்ள, உடனே ஹாட் பேக்கில் இரவு டிபனையும்
பாலையும் ட்ரேயில் வைத்து எடுத்துச் சென்று கதவைத்
தட்டினான் அவன்!

சிறிது நேரம் கழித்துச் சலிப்புடன் கதவைத் திறந்து
பார்த்தவன், "எனக்குப் பசிக்கலை அன்பு...! எதுவும்
வேண்டாம்," என்றான்.

"அண்ணா! மனசும் வயிறும் வேற வேற! இதை
வெச்சிட்டுப் போறேன்... பசிக்கிறப்ப சாப்பிடுங்க! அவ்வளவு
தான்!" என்றபடி உள்ளே சென்று வைத்துவிட்டு, அன்பு
கதவை மூடிச் சென்றான்.

★★★

கதிருக்கோ... அவனுடைய உணர்வுகள் அவன்
வசமின்றித் தவித்துத் தத்தளித்தன!

இப்போதுதான், அவள் மேலிருந்த நேசம் இன்னும்
அதிகமாவது புரிவதாய்!

அவள் மனதிலிருப்பதை எப்படி அறிவது? உடனே
முத்தழகின் நினைவுதான் வந்தது.

அவளை வைத்துத்தான் மலரிடம் பேசி அவள் மனநிலை முடிவை அறிய வேண்டும்! ஒரு முடிவுடன் சாப்பிடாமல் படுத்தவனுக்கு உறக்கமே வரவில்லை.

மறநாள் அதிகாலையிலே கிளம்பியவன். நேற்று முத்தழகின் வீழ்ந்தே சென்றுவிட்டான்.

கடைசியிலேயே பின்புறமிருந்த அறையைத் திறந்து வசியமாக்கியிருந்தான் அவள்!

தூக்கக் கலக்கத்தில் அவனைக் கண்டதும் எழுந்தவள். "அத்தை நல்லா இருக்காங்களா அண்ணனா! பதட்டத்துடன் வினவினாள்.

"ம்... நல்லாயிருக்காங்க! உன்கிட்ட ஒரு உதவி கேட்க வந்திருக்கேன் முத்தழகு!"

அவன் மெதுவாகக் கூற. "சொல்லுங்கண்ணா! நான் என்ன செய்யணும்? நீங்க இதுவரைக்கும் உதவினா யார்கிட்டயும் போய் நின்னதில்லையே! அப்பாவைக் கவியமூர்த்தி அண்ணனும் ஏதாவது ப்ரச்னை பண்ணாங்களாண்ணா?" கவலையுடன் வினவினாள்.

"ப்ச்... அதெல்லாம் இல்லைம்மா!" என்றவன், நேற்று நடந்த விபரங்களை எல்லாம் மெதுவாகக் கூற அதிர்ந்து போனாள் அவள்!

"அப்போ...மலர் மேடத்துக்கு முன்னடியே கல்யாண மாயிடுச்சாண்ணா? நான் சந்தேகப்பட்டேன்... நீங்க அவங்களை விரும்பறீங்களோன்னு! அது உண்மையாயிடுச்சி! ஆனா... அவங்க... இப்படின்னு நான் எதிர் பார்க்கலை!" கவலையுடன் நிறுத்தினாள்.

"நீதான் - அவங்ககிட்ட போய்ப் பேசி மலரோட மனநிலையைத் தெரிஞ்சிட்டு வந்து சொல்லணும் முத்தழகு!" பெரும் யோசனையும் கவலையும் தெரிந்தன அந்தக் குரலில்!

"நிச்சயமாண்ணா! இன்னிக்குச் சாயந்திரமே பாத்துப் பேசுறேன்... நீங்க கவலைப்படாதீங்க!" என்று சமாதானப் படுத்தி அவனை அனுப்பி வைத்தாள் அவள்.

கதிர் எவ்வளவு அற்புதமான மனிதன்... அவன் விரும்பிய பெண் கலைக்ராகவே இருந்தாலும், அவனுக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்ற ப்ரார்த்தனை அவளுக்குள் அதிகமாய்!

அன்று மாலையே அவள் ஒரு முடிவுடன் மலரைக் காணச் சென்றாள்.

அலுவலகத்திற்குச் சென்று காத்திருந்து கடைசி ஆளாகப் பார்க்கச் சென்றபோது மலர் சிறிது ஓய்ந்திருப்பது போல் தோன்றியது!

சிறு முறுவலுடன் அவளை அமரச் செய்துவிட்டு முத்தழகையே ஊடுருவியபடி என்னவென்று விசாரித்தாள் அவள்!

"நான்... அண்ணன் விஷயமா...!" தயக்கத்துடன் நிறுத்தினாள் அவள்!

அதற்குள் மலரின் முகம் மாறிவிடச் சட்டென்று எழுந்தாள்.

"இங்கே எதுவும் பேச வேண்டாம்... வீட்டுக்குத்தான் போறேன்... வர முடியுமா?"

ஒருவித விலகல் தன்மையுடன் வந்தது அவள் குரல்.
பிறகு வீட்டிற்கு வந்தபோது, அங்கயற்கண்ணினிதான்
அவளிடம் எல்லா விபரங்களையும் கூறினார்.

"உக்காரும்மா! என் மகன் சிவ முருகன்...
சாகிப்பேவர் இஞ்சினியர்! அவன் ஒரு அநாதை...
பொண்ணுக்கு வாழ்க்கை குடுக்கணும்னு விரும்பினான்!

நாங்க எல்லோருமா சேர்ந்து ஒரு இல்லத்துக்கு...
போனோம்! அங்கே தான் மலரைப் பார்த்தோம்... டிசைன்
முடிச்சிட்டு வீலே அங்கே இருக்கற பசங்களுக்கு டிப்யூட்டர்
எடுத்திட்டுருந்தான்...

என் மகனுக்கு அவனை ரொம்பப் பிடிச்சிப் போயிருச்சு...
அப்புறம் அங்கே இருந்த மதர் சுப்பீரியர்கிட்டே பேசி அவன்
விருப்பத்தையும் தெரிஞ்சிக்கிட்டு அப்புறம் கல்யாணம்
நபந்தது.

ஆனா, யார் கண்ணு பட்டுதோ ஒரே வாரத்துல
முருகனுக்கு டெல்லியில ஒரு ட்ரெயினிங்... அதுக்காகப்
போனப்பதான் தீவிரவாதிகளால் தகர்க்கப்பட்ட
வெடிசுண்டு விபத்துல அவன் இறந்து போயிட்டான்!"

அவர் விழிகள் கலங்கிவிட, "மலரும் நாங்களும்
உடைஞ்சு போயிட்டோம்... ஆனா, அவ ஆசையை
நிறைவேத்தணும்னு அவன் எங்ககிட்டே கடைசியா
சொன்னது தான் எங்க நினைவுக்கு வந்தது!

மலருக்குத் தான் ஒரு கலெக்டராகணும்னு ஆசையாம்...
அதை நிறைவேத்தணும்ப்பானு எங்களோட ஒருநாள்
பேசிட்டிருந்தான்...

ஊருக்குப் போயிட்டு வந்தப்புறம் அதுக்கான
ஏற்பாடுகளைச் செய்யறேன்னு மலர்கிட்டே சொல்லிட்டுப்
போனவன்தான்! திரும்ப வரவே இல்லை!"

வாய்க்குள் முந்தானையைப் பொத்தியபடி அழு ஆரம்
பித்தவரை முத்தழகுதான் சமாதானப்படுத்த வேண்டிய
தாயிற்று!

அதற்குள் உடைமாற்றி வெளியே வந்த மலர், அவர்
அழுவதைக் கண்டதும் பதறிப்போய் விட்டான்.

"அழாதீங்க அம்மா... ப்ளீஸ்!" என்று... அணைத்து
ஆறுதல் படுத்தியவள், "ஒரு நிமிஷம்மா..." என்றபடி வெளியே
வந்த பிறகு முத்தழகியிடம் திரும்பினாள்.

"எனக்கு இவங்க ரெண்டு பேரும் தான் எதிர்காலமே!
என்னை ஒரு அநாதை இல்லத்துலருந்து அழைச்சிட்டு
வந்து கல்யாணம் செஞ்சி நான் ஆசைப்பட்ட... என்
வாழ்க்கையோட லட்சியமான ஜ.ஏ.எஸ். கனவை
நிறைவேத்தி... என்னைத் தங்களோட மகளாவே
பாத்துட்டிருக்கறவங்களை விட்டுட்டு, என்னால கல்யாணம்
அது இதுன்னு சுயநலமா யோசிக்க முடியாது!

"ப்ளீஸ் உங்க அண்ணன்கிட்டே சொல்லிடுங்க
முத்தழகு...! வேற நல்ல பொண்ணைப் பாத்து கல்யாணம்
செஞ்சுக்கச் சொல்லுங்க!"

அழுத்தமான குரலில் கூறிவிட்டு, கம்பீரத்துடன் உள்ளே
சென்றவளையே பார்த்திருந்த முத்தழகின் விழியோரங்கள்
மெல்ல நிறைந்தன!

அங்கிருந்து கிளம்பியவள். நேரே கதிரைத் தேடி வந்தாள். விபரம் கூறியபோதுதான் தெரிந்தது... வீட்டில் நாயகியும் இந்தத் திருமணத்திற்கு ஒப்புக்கொள்ள மாறாத விபரம்!

மதியம் சாப்பிடும்போது கதிரிடம் மெதுவாக ஆரம்பித்தான் அவர்!

“கதிர்! நமக்கு இந்தச் சம்பந்தம் வேண்டாம்ப்பா! உன் தடவை கல்யாணம் முடிஞ்சி அறுத்துக் கட்டினவனோட ஜாதகம் எப்படி இருக்குமோ...?”

ஒருவேளை அவ ராசியில்லாதவளா இருந்தா, என்ன உன்னை இழக்க முடியாதுப்பா! உன் மனசை மாத்திரம் கண்ணீர் சுமந்த விழிகளுடன் கூறினார்.

“அம்மா! மலரோட முதல் கணவர் இறந்ததுக்கு அவனோட ஏம்மா நாம குத்தம் சொல்லணும்? பாவம்மா அவ! இந்த சின்ன வயசுல இப்படி ஒரு கஷ்டம் அவளுக்கு...!”

“நான் முடிவு பண்ணிட்டேன்... அவதான் உங்க மருமகன். ஒருவிதத் தீவிரத்துடன் கூறிவிட்டு அவன் எழுந்தபோது அவருடைய குரல் இடைமறித்தது.

“ஒரு நிமிஷம்பா... என்னால ஒரு விதவையையே மருமகனா ஏத்துக்க முடியாது! அவ்வளவுதான் சொல்லுகிறேன். கம்மிய குரலில் உரைத்துவிட்டு உள்ளே சென்றவரை யோசனையுடன் தொடர்ந்தது கதிரின் பார்வை!

அவன் முடித்ததும், ஒருவித இயலாமையுடன் ஆரம்பித்தான் கூறிய முத்தடி. “அண்ணா... கொஞ்ச நாள் திட்டி விஷயத்தை ஆறப் போடுங்க... ரெண்டு பேரும் நிச்சயமாக

மாறுவாங்க... பார்ப்போம்...” என்றபடி அவளிடம் விடை பெற்றான்.

காலத்தின் பதிலுக்காகக் காத்திருக்க ஆரம்பித்தான் கதிர்!

அன்றிலிருந்து... கதிரை எங்காவது கண்டாலே தவிப்புடன் ஒதுங்க ஆரம்பித்தான் மலர்!

ஒருநாள்... இலவச நூலகத் திறப்பு விழாவிற்கென அவளை அழைக்க வந்திருந்தான் கதிர்.

இருவருமாகச் சேர்ந்து திட்டமிட்டு ஆரம்பித்த ஒரு நல்ல திட்டத்தைக் கதிர் செயல்படுத்தி முடித்திருக்க, சிறு முறுவலுடன் அவனை வரவேற்று அமரச் செய்தாள் அவள்.

“வாங்க மிஸ்டர் கதிர்...”

அவள் இயல்பாகவே இருப்பதாகத் தோன்றினாலும், அவள் பார்வை மட்டும் அவன் விழிகளை ஒருமுறை கூடச் சந்திக்கவில்லை!

ஒருவிதத் தயக்கத்துடன் அதைத் தவிர்த்தவள், உடனே வெங்கடேஷை அழைத்து, அவனுக்குப் பருகுவதற்கு ஏதாவது கொடுக்கும்படி பணித்தாள்.

அவன் பார்வை அவளையே குறும்புடன் வருடியபடி அவளுடைய தவிப்பையும், தீண்டலையும் ரசிக்க, வேறு வழியின்றி நிமிர்ந்தவளின் விழிகள்... அவன் உணர்வுகளை வாசித்ததும் சட்டென்று தவழ்ந்தன.

முதன் முதலாய்... வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு இதயத்திற்குள் ஏதோ ஒரு இனம் புரியாப் படபடப்பு அவஸ்தை உணர்வும்!... டீன் ஏஜ் பெண்ணின் பருவக் குறுகுறுப்பும்...!

உணர்வுகள் சிவிர்க்க தனை மறந்திருந்தவளை அவள் குரல் கலைத்தது.

"மேடம்! இந்த விழாவுக்கு நீங்கதான் தலைமை தாங்கணும்னு நான் பர்சனலா விரும்பறேன்... ஏன்னா இதுக்கான முயற்சிகள்லே எனக்குத் துணையா இருந்தா நீங்கதான்..."

"துணையா..." என்பதை இழுத்தாற்போல் அழுத்தமான அவன் சுவை விதிர்த்து நிமிர்ந்தாள் அவள்.

ஒற்றைப் புருவம் மேலே ஏறி ஒருவிதக் கவர்ச்சியுடைய வளைந்திருக்க. "எனக்குத் துணையா வாழ்க்கையோடு கடைசி வரைக்கும் தான் வரமாட்டேன்னு மறுத்திட்டீங்க அடீஸ்ட் இந்த விழாவுக்காவது வரணும்னுதான் சப்பி வந்தேன்." என்றவன் சட்டென்று எழுந்தான்.

அவனுடைய வார்த்தைகள் அவளை அசைத்துவிட்டன என்ன செய்வதென்று புரியாத தனிப்பிலிருந்து அவள் வெளிவரும் முன்பே அழைப்பிதழை அளித்துவிட்டு வேகமாக வெளியேறினாள்.

அதே நிமிடம், காரியுடன் வந்த வெங்கடேஷுக்கோ சிறு மொறறம்... கதிரைக் காணாமல்!

"எங்கே மேடம் கதிர் சார்?"

ஆவனுடன் வினவியனிடம், "ம்... போயிட்டாரு!" என்று மெல்லிய குரலில் முறுமுறுத்தின மனம்.

அவன் முகம் யோசனையாய்ச் சிவந்திருந்த அவனுடைய முகத்தில் பதிந்தது.

மெதுவாக அவளருகே வந்தான், "கதிர் சார் ரொம்ப அற்புதமான மனுஷர் மேடம்! எங்கப்பா புலம்பிட்டே இருக்காங்க..."

கதிர் இதுவரைக்கும் தனக்குன்னு ஆசைப்பட்டு எதுவுமே கேட்கவில்லை... குடும்பம், ஊர், தொழிலாளர்கள் அப்படின்னு மத்தவங்களுக்காகவே வாழ்ந்தவரு!

முதன் முதலா அவர் விரும்பினதும் வாழ்க்கையிலே அவருக்குக் கிடைக்காம போயிடும் போலருக்கேன்னு உடைஞ்சு போயிட்டாங்க!"

அவன் முடிக்கும் முன்பே இடைமறித்தவன், "வெங்கடேஷ்! இது கலெக்டர் ஆஃபீஸ்! பர்சனல் மேட்டர் எதுவும் இங்கே பேசறது எனக்குப் பிடிக்காது!" ஒருவிதக் கம்பீரத்துடன் முடித்துவிட்டுக் கோப்புகளில் ஆழ்ந்தான்.

உடனே, "சாரி மேடம்!" என்றபடி, காரியுடன் உள் அறைக்குச் சென்றான் அவன்!

நூலைத் திறப்பு விழாவன்று, காலையிலேயே சினம்பிச் சென்றவனுடன் பரமேஸ்வரனும் வந்தார்.

அவரையும் தனியாகச் சந்தித்து அழைப்பிதழ் கொடுத்திருந்தான் கதிர்!

அந்தச் சிறு எளிமையான ஓட்டு வீட்டில் ஆரம்பிக்கப் பட்டிருந்த நூலை, வெகு நேர்த்தியாய் அமைக்கப் பட்டிருந்தது.

ஊர்ப் பெரிய மனிதர்கள் ஒன்று கூடியிருக்க, அவர்களை மரியாதையுடன் அழைத்துச் செல்ல, கலர் ரிப்பன் சுற்றப்பட்ட கத்தரிக்கோலைப் பவ்யமாக எடுத்த நீட்டினான்.

ரிப்பன் வெட்டி உள்ளே நுழைந்தவர்களுக்கு இனிப்பும் பருகுவதற்குப் பானமும் அளித்த பிறகு நூலகத்தைச் சுற்றிக் காட்டினான் கதிர்!

ஒருபுறமிருந்த அடுக்கில் கய முன்னேற்ற நூல்கள் மறுபுறம் சிறுகதைகள், நாவல்கள் எனத் தனித்தனியாகப் பிரித்து அடுக்கப்பட்டிருந்தன.

குழந்தைகளுக்கான கதைகள், பாட சம்பந்தமான ஆங்கில நெறிப் புத்தகங்கள், ஆங்கிலப் புதினங்கள் என ரகவாரியாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன.

உடனே அவன்புறம் தீரும்பியவள், "ரொம்ப அழகான அடுக்கியிருக்கீங்க! இதே மாதிரிப் பராமரிக்கணும்!" என்று குறுவனுடன் பாராட்டினாள்.

"தேங்கய்ய! ஏன்னா ஐடியா மட்டும்தான் என்னுடையது. செயல் படுத்தினது அன்பு, முத்தமுக, ரேவதி மூணு பேர்தான்!"

"ஒரு ஸைப்ரேரியனை அப்பாயிண்ட் பண்ணியாக்க ரேவதி, முத்தமுக ரெண்டு பேருமே ஓய்வு நேரங்களிலே பாத்துக்கறேன்னு சொல்லியிருக்காங்க!"

"ஓ..." என்றவள் ஒவ்வொரு அடுக்காக நின்று பார்த்துப் வந்தபோது சட்டென்று தீரும்பிய அவளையே ஊசியாய் உரசிக் கொண்டிருந்தது கதிரின் பார்வை!

தன்னையே அம்பாய்த் துளைத்த அவனுடைய விழிகளின் கூர்மை, அவளுக்குள் புரியாத ஒரு சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்த, ஒரு கணம் நின்று விட்டவளின் பார்வை எதிரே செல்ல, "மனச் சிறகுகள்!" - "இளங் கதிர்" என்ற கவிதைத் தொகுப்பு விழிகளில் பட்டது.

ஆர்வத்துடன் அதை எடுத்து விரித்தபோது முதல் பக்கத்திலேயே கதிரின் புகைப்படம்... கொஞ்சம் வயது குறைந்து கல்லூரி இளைஞனைப் போல் தெரிந்தது!

மெல்பை புரட்டியபோது, சோஷலிஸம், கய முன்னேற்றம், நாட்டுப் பற்று என்று புரட்சிகரமான கருத்து களுடன் கவிதைகள் நீண்டன.

வியப்புடன் நிமிர்ந்தவள், "நீங்க கவிதை எல்லாம் கூட எழுதுவீங்களா மிஸ்டர் கதிர்! ஆச்சர்யமா இருக்கு!" என்று உற்சாகத்துடன் உரைத்தாள்.

அவள் விழிகளில் தன் பார்வையை இரண்டறக் கலந்து நெய்தவன், "ஏன்... நான் கவிதை எல்லாம் எழுதக் கூடாதா?" என்று சிறு கேலியுடன் வினவினான்.

பரமேஸ்வரன் மற்றவர்களிடம் பேசியபடி வேறுபுறம் சென்றிருக்க, அந்தத் தனிமை அவனுக்குப் பொக்கிஷமாய்!

"இல்லை... நான் எதிர்பார்க்கலை!"

மெல்லைக் கூறியவளிடம், "இந்தப் பட்டிக்காட்டுப் பண்ணையாருக்கு என்ன தெரியும்னு நினைச்சிருப்பீங்க..." வறண்ட குரலில் நிறுத்தினான்.

"நோ! அப்படி நினைக்கலை... கவிதை எல்லாம் எழுதற அளவு..." நாக்கைக் கடித்து நிறுத்தினாள்.

"எழுதிற அளவு மென்மையானவனா என்னவோ...
கற்பனை பண்ணிப் பார்க்க முடியலை இல்லை..."

ஆழமான குரலில் அவன் கேட்க, "உங்க கவிதைகள்
நான் பார்த்த வரைக்கும் மென்மையா தெரியலையே!" என்ற
அவனும் விடாமல் உரைக்க, "ஓ! என்னை மாதிரி...
கொஞ்சம் குறுகித்தனமா வல்லினமா இருக்கா?" குறும்புடன்
கேட்டான் அவன்.

எவ்வளவுதான் முயன்றும் அவளால் சிரிப்பை அடக்க
முடியவில்லை!

சுட்டென்று சிரித்த முகத்தையே குறுகுறுப்பாய் அளக்க
பவன், "தேங்க்ஸ்..." என்றான் மிகுதுவான குரலில்!

"எதுக்கு?"

புரியாமல் கேட்டவளிடம், "என்னை... இன்னும் ஒரு
நண்பனா நினைச்சு இயல்பாய்ப் பேசிச் சிரிச்சதுக்கு
ஆழமான குரலில் பகர்ந்தான்.

"வெல்கம்... ஒரு பணக்காரப் பண்ணையாருக்குள்ளே
சோஷலிஸ்டும் கம்யூனிஸ்டும் வித்தியாசமா இருக்கே?"

வியப்புடன் அவள் கூறி, "பணக்காரங்க எல்லாரும்
சர்வாதிகாரிகள் இல்லை கலெக்டர் மேடம்! அவங்களு
ள்ளோயும் மனிதாபிமானமும் கருணையும் இருக்கும்!

"என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் சின்ன வயசுல இருந்து
பணம் செழிக்கிற ஒரு வீட்டில வளர்ந்ததாலேயோ என்னவோ
தீர்தப் பணம், பந்தா, பபாபோபம் இது மேல எல்லாம்
அவ்வளவு ஈடுபாடு இல்லை!

"அந்தவிட உயர்ந்த விஷயங்கள் நிறைய இருக்க
நம்ம மாதிரியே தீர்த ஊரிலே இருக்கறவங்களு
மல்ல."

சந்தோஷமா இருக்கணும்... அவங்களுக்கு எல்லா
அடிப்படை வசதிகளும் செஞ்ச தரணும்... என்னரும் ககமா...
இந்த ஊரை அமைதியா இருக்கணும்னு நான் நினைக்கிறேன்!"

அவன் முடித்ததும்... இவன்தான் எவ்வளவு உயர்ந்த
எண்ணம் கொண்டவன்... இதுபோல் எத்தனை பேர்
உள்ளனர்... அந்த நிமிடமே அவனைக் கையெடுத்து
வணங்க வேண்டும் போல்!

சிலிர்ப்புடன் அவன் நிமிரும்போதே, பரமேஸ்வரன்
அவனை வாஞ்சையுடன் அணைத்துப் பாராட்டிக் கொண்
டிருந்தார்.

"இங்கே வந்ததிலிருந்து நான் உன்னைப் பத்தித்தான்
நிறையக் கேள்விப்பட்டேன்! மலையைச் செழிப்பாக்குன
திலிருந்து இலவச மருத்துவமனை, ஸ்கூல், கல்யாண
மண்டபம்னு எல்லாம் நடத்திட்டிருக்கறது வரைக்கும்
சொன்னாங்க!

"ரொம்ப சந்தோஷம் தம்பி! மக்கள் கிட்ட இருந்து
சரண்டற மனுஷங்களுக்கு மத்தியிலே சத்தமே இல்லாம
பொதுச் சேவை செய்யற உங்களை மாதிரி நல்லவங்க
இருக்கறதால்தான், இந்த மாதிரி ஊரெல்லாம் நல்லா
இருக்கு!" மனமாரப் பாராட்டினார்.

"அதெல்லாம் இல்லைங்க! இது நல்ல விஷயம்தானே!
எங்க அப்பா செய்ய ஆரம்பிச்சதை இப்ப நான் தொடர்ந்து
செஞ்சிக்கிட்டிருக்கேன்... அவ்வளவுதான்!"

இயல்பாகக் கூறியவனையே பிரமிப்புடன் நோக்கினான்
மகன்.

“முகத்துத் தங்களுக்குப் பிடிக்காதே!”

அங்கிருந்து விளசிப் பரமேஸ்வரன் புத்தகங்களைப் பார்ப்பதைச் சென்றவன், அவனிடம் வினவினான்.

“ம்... என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் நம்மைப் பற்றி மக்கிடறதே இது மாதிரிப் புகழ்ச்சியும், பாறாட்டுத்தனம் அதுவே மயங்கி, நம்மோட இயல்பைத் தொலைச்சி அது போதையிலே ஆழ்ந்து போகவும் வாய்ப்பிருக்கே! அதுவரை...”

அழுத்தமான குரலில் அவன் முடித்ததும், அவன் மனத் தன்னையறியாமலே அவன் வசம் சரியத் துவங்க, விதித்த போய் வெளியே வந்தான்.

அவன் கையில் அவனுடைய கவிதைப் புத்தகம் இருந்தது. “ஒரு நிமிஷம்! என் மனதைத் திருப்பித் தராம எடுத்துக்கொள்வோறீங்க?” என்றான்.

அவனுடைய மிருதுவான குரலில் தூக்கிவாரிப் போட்டது. “என்ன உளர்றீங்க?” சுள்ளென்று பரவிய சீற்றத்துடன் வினவினான்.

தன் மனதின் பலவீனத்தை அவன் உணர்ந்துகொண்ட விடப்பானோவென்ற பயமும் தவிப்பும் அவனிடம்!

“உளறலை! உங்க கையில் இருக்கறது என் மனதை இருந்து பிறந்த உணர்வுகள்தானே! அதான் சொன்னேன்!”

அவன் கையிலிருந்த தன் கவிதைப் புத்தகத்தைக் கூர்ந்தபடி முடித்தான் அவன்.

உடனே தெளிந்தவள், “ஓ! சாரி! இதைப் படிச்சிட்டுத் தரலாமா?” என மெல்லக் கேட்டாள்.

“ம்... இதை நீங்களே சொந்தமாகிடுங்கலாம்... உங்களுக்கு விருப்பமிருந்தா!”

கண்கள் மட்டும் குறும்பாய்ச் சிரிக்க... இரு பொருள் பட அவன் திடுக்கிடாமல் சுவை... அவன் தவிப்புடன் திருப்பித் தர முனையும்போதே பரமேஸ்வரன் அங்கு வந்துவிட்டான்.

“என்னம்மா... கிளம்பலாமா? இதென்ன... ஓ... நம்ம கதிர் கவிதை எல்லாம் கூட எழுதியிருக்காரா?”

அதைப் புரட்டிப் பார்த்தவர், “இதை நான் படிச்சிட்டுத் தரேன் கதிர்,” என்றபடி எடுத்துக்கொண்டார்.

பிறகு அவர்கள் விடைபெற்றுச் செல்லும்போதோ, அவளுடைய மனதையும், அதில் பதிந்திருந்த தன் உருவத்தையும் அறிந்து கொண்ட வெற்றிக் களிப்பில், தனக்குள் முறுவலித்துக் கொண்டான் கதிர்!

அடுத்த மாதம் புருஷோத்தமனுடைய மகன் கலிய மூர்த்தியின் திருமண ஏற்பாடுகளால் ஊரே அமார்க்களப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

கலெக்டர் என்ற முறையில், அவனுக்கும் அழைப்பு அனுப்பப்பட்டிருந்தது.

பரமேஸ்வரனும் அங்கயற்கண்ணியும் அவளைப் போக வேண்டாமென்று கூறினாலும் ஒரு மரியாதைக்காகச் சென்று வர முடிவு செய்தாள்.

மண்டபத்திற்குச் சென்றபோது, முத்தழகுதான் ஓடி வந்து வரவேற்று அழைத்துச் சென்று அமர வைத்தாள்.

எதிர்பாரா விருந்தாளியாய்க் கதிரும் அன்பும் அழைத்து வரவேற்கும் விதமாக மெல்ல முறுவலித்தாள்.

இருவரும் அவளருகே வந்து அமர, அன்புதான் அவளிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

"மேடம்! என்ன அப்படி அதிசயமாப் பாக்கறீங்க? ரெண்டு குடும்பத்துக்கும் பகையாச்சே... எப்படி நாங்க ரெண்டு பேரும் இந்தக் கல்யாணத்துக்கு வந்தோம் அப்படின்னா?"

அவன் கேட்டதும் திகைத்தவளுக்குள், இவனும்தான் அண்ணனைப் போலவே மனதைப் படிப்பானோவென்று கேள்வியும் எழுவதாய்!

"எங்க மாமாவும், கலியமூர்த்தியும்தான் எங்களுடைய எதிரியாகவே நினைப்பாங்க...! ஆனா மாமியும் முத்துமாமா நேரா வந்து பத்திரிகை குடுத்தாங்க! அந்த மரியாதைதான் வந்துட்டோம்!"

கலகலவென்று கல்மிஷமில்லாமல் பேசியவனின் ஓரேனா அவளுக்கு உடனே டிடித்துப் போயிற்று!

கதிர் துவளைப் போல் இல்லை...! அழுத்தமானவன் சற்று திறுக்கமானவனும்!

அவளுடைய எண்ண ஓட்டத்தைத் தடுத்தது முத்துமாமா தரல்!

"மேடம்!... வாங்க சாப்பிட்டுட்டு வந்திடலாம்..." என்று அழைத்தாள்.

"இல்லை... நான் சாப்பிட்டாச்சு!" என்றவள், கதிரை பக்கமே திரும்பவில்லை!

உமா மலகமார் *

மேடையில் பெண்ணை அழைத்து வந்து அமர வைத்தபோதுதான், அசுவாரசியமாக அங்கு பார்வையைப் பதித்த அன்பு அதிர்ந்து போனான்!

அவனுடைய கல்லூரித் தோழி மாலினியே மணப் பெண்ணாக இருக்க, அவனால் விழிகளை விலக்கவே முடியவில்லை!

பிறகு மாங்கல்ய தாரணம் நடந்து முடிந்ததும் அன்பளிப்புடன் மேடையேறிய அன்பைக் கவனித்த மாலினி... முகம் மிரட்சியுடன் சுருங்கியது!

பயமும் சஞ்சலமுமாகத் தலை குனிந்து கொண்ட வளையே பரிதாபத்துடன் கவனித்தவனுக்குள், கலிய மூர்த்தியை எண்ணிக் குறுநகையொன்று ஜனித்தது!

இனியாவது அவள், அவனுக்கு உண்மையாக நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவல் அதிகமாய்!

தீருமணம் முடிந்து, மலர் பரிசைக் கொடுத்துவிட்டுக் கிளம்பும்போது, கதிரும் பரிசளித்துவிட்டு வெளியே வருவது தெரிந்தது!

ஒரு மரியாதைக்காக நின்றபோது, அருகில் வந்தான். "என் கவிதைகளைப் பத்தி எதுவுமே சொல்லலை! என்னைக் கவனமாத் தவிர்க்கிற மாதிரி இருக்கு!" சிறு கவலையுடன் வினவினான்.

"ப்... சாரி! சொல்லை மறந்திட்டேன்! எனக்கு ஏராளம்ப் பிடிச்சிருந்தது!"

"என்னைத்தானே!" அடிக்குரலில் கேட்டுவிட்டு, அவன் சிரிக்க, விதித்து நிமிர்ந்தாள் அவள்.

“பரவாயில்லை... லேட்டா வந்த ஒப்புதல்னாலும் நான்
அவன் குரல் மயிலிறகாய் வருட. ஒரு உணர்வுகள் மரத்துப் போயின!
உடனே அதை உயிர்ப்பித்து நிமிர்ந்து. “நோ! நான்
உங்க கவிதையை மட்டும் தான் சொன்னேன்!”
பதைப்புடன் முணுமுணுத்தபோது. அவன் முகவரியில்
கார் பார்க்கிங் வெறிச்சோடியிருந்தது!

“பை மேடம்!” குரல் கேட்கத் திரும்பினால் வேகமாக
கடந்து சென்ற காரிலிருந்து அன்புதான் குரல் கொடுத்தது.
நேர் பார்வையுடன். அருகே அமர்ந்து காரை ஓட்டி
கதிரின் உருவம்... ஒரு கிரேக்கச் சிற்பமாய்!
பலமாகத் தலையைக் குவிக்கி உணர்வுகளைத் து
விலக்கியவள். உடனே காரில் ஏறி அமர்ந்தாள்!

★ ★ ★

அலுவலகம் வருவதற்குள். இதயம் தடதடத்துத் தோ
வியர்த்திருந்தாள் மலர்!

இவன் ஏன் என்னை இவ்வளவு தூரம் தவிக்க
சிறான். இவனுடைய கம்பீரத்தாலும், மனித நேயத்தாலும்
இலக்கிய ஆர்வத்தாலும், உயர்ந்த பண்புகளாலும் பார்க்க
படுகிறேனோ... கடவுளே... இவனை ஏன் சந்தித்தேன்?

என் லட்சியங்கள்... கனவுகள்... கொள்கைகளை இவன்
தகர்த்து விடுவானோவென்ற பயம் முதன் முதலாக
வருவதாய்!

மனம் பெரும் அலைப்புறுதலுடன் தவிக்க. அவன்
அதிகமாக்குவதைப் போல் வெங்கடேஷ் கூறினான்... அவன்
அவனைச் சந்திக்க வந்திருப்பதாக!

அப்போதிருந்த மன நிலையில் யாரையும் பார்க்க
விரும்பவில்லை என்று கூறி விட்டுக் கோப்புகளில் ஆழ்ந்த
போது. ஏனோ மனம் சூன்யமாய்த் தவறு செய்தாற்போலத்
தவித்தது!

அங்கிருந்து இருவரையும் சேர்த்து வைத்துவிட வேண்டு
மென்ற வெறியும் வேகமும் அவனுள் அதிகமாய்!

இன்று இருவரையும் சேர்த்துப் பார்த்தபோது. எப்படி
யாவது மலரிடம் பேசி ஒரு முடிவை அறிந்து கொள்ளும்
ஆர்வம் எழவேதான் அவனைச் சந்திக்கச் சென்றிருந்தான்.

ஆனால் அவனைச் சந்திக்க அவன் மறுத்துவிட.
கோபத்துடன் வீட்டிற்குத் திரும்பும்போதுதான் வழியில்
ரேவதியைச் சந்தித்தான்.

இப்போது. அவள் தொழிற்சாலைக்கு வேலைக்கு
வருவதில்லை!

நூலகப் பொறுப்பாளருக்கு உதவியாக அங்கேயே
வேலை செய்ய ஆரம்பித்திருந்ததால். அவனாலும் ஒரு
மாதமாக அவளைப் பார்க்கவே முடியவில்லை!

மதியம் சாப்பிட்ட பிறகு நூலகத்திற்குச் சென்று
கொண்டிருந்தவளை ஒரு கார் வழிமறிக்க. திடுக்கிட்டு
நிமிர்ந்தாள் அதிலிருந்து அன்புதான் இறங்கிக் கொண்
டிருந்தான்.

“ஏய்... என்ன... இப்பல்லாம் என்னைப் பார்த்தாலே
ஓடறே! இன்னிக்கு எல்லாத்துக்கும் பதில் சொல்லிட்டுதான்
நீ போறே! காரில் ஏறு!” சலுகையுடன் அதட்டினான்.

உடனே சிறு தலையாய உடல் நடுங்கி, "பேரீஸ் பார்த்துப் போறங்க" என்று அடிக்கடியில் கலெக்டரின் பின்புறம் நின்று பொழுதைக் கடத்திவிடுவதைப் பார்த்து மாய்மங்க! சொல்ற பேச்சை நீயாவது ரேவதி! என்வரைக சித்தடினான்.

"ம்... வேற யார் நீங்க சொன்ன பேச்சையவர்?"

மேம்புடன் அவன் கேட்க, "அது தெரியுமாய்... முதலிலே கள்ள ஏறு" என்றபடி அவளைக் கால்களில் ஏற்றியவன். நேரே நோப்புப் பக்கம் ஓட்டிச் சென்றான்.

அங்கு சென்று நிறுத்தியதும் கிறங்க மறுத்தவளிடம், "இங்கே அப்படியே சினிமாவில் வற்ற மாதிரி உன்னைக் கிரத்தித் திரத்தித் தப்புச் செய்யப் போறேன்னு நினைக்கிறாயா? ப்... கிறங்கி வா ரேவதி" சலிப்புடன் அழைத்தான்.

மெதுவாக கிறங்கிச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபடி, அவன் நடக்க, ஒரு மரத்தின் கீழே அவளை அமரவைத்து, எதிரே உட்கார்ந்தான்.

"என்ன கேட்டே? நான் சொல்ற பேச்சை யாரை கேக்கலை அப்படின்னா? வேற யாரு... கலெக்டர் மேடம் தான்! அண்ணா பாவம்... கிதுவரைக்கும் வாழ்க்கையிலே தனக்குன்னு அவங்க எதையுமே ஆசைப்பட்டதில்லை... எதுவுமே கேட்டதுமில்லை! முதன் முதலாக விரும்பினதும் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோன்னு இருக்கு!" ஒரு பெருமூச்சுடன் முடித்தான்.

உடனே தர்ம சங்கடத்துடன் நிமிர்ந்தவள், "வீட்டில சவுட அப்பாவும் அண்ணனும் இதேதான் சொல்லி வருத்தப்

பட்டாங்க! பொன்னு கேக்கப் போனபதான் ஒதுக்குதலும் அளங்க ஒரு விடேன்னு" மெதுவாக நிறுத்தினான்.

"அதுக்காக அண்ணனோ நாளை கவலைப்படலை... வரினாலும் ஒதுக்குகலாம்! அம்மாதான் கொஞ்சம் பிடிவந்தம் பிடிக்கறாங்க... அவங்களை மாத்திடலாம்! இந்த கலெக்டர் தான் மாட்டேங்கிறாங்க... அண்ணன் எவ்வளவோ பேசிப் பரித்தாச்சு! இன்னிக்கு வன்சை பேச்சுட மறுத்திப்பாங்க"

"ஆச்சரியமா இருக்குங்க! கதிர் அண்ணாவை... அவ்வளவு நல்ல மனுஷரை யாருக்காவது பிடிக்காமக் கூடப் போதுமா?"

கமழ்ந்ததைத்தனமாகக் கேட்டவளையே பார்த்திருந்தவன், "ம்... என்ன செய்யறது? நாங்க ஏண்டு பேருமே விரும்பின பொண்ணுங்க சரியில்லை... கொஞ்சமாவது எங்க அருமை தெரியுதா? ப்...!"

சோர்வுடன் சலித்தவனுடைய விரல்களை மெதுவாகப் பற்றியவன், "சாரி! அன்னிக்கு அம்மா..." சற்றுத் தயங்கிவிட்டு தையல்நாயகி பேசியதைப் பற்றிக் கூறினான்.

"ஓ! அதான் ரேவதிக் குட்டி என்னை விட்டு விலகிப் போனாளோ?" குறும்புடன் கேட்டவன் யோசனையுடன் திரும்பினான்.

"எனக்கென்னவோ, கலெக்டர் மேடமும் மனசுக்குள்ளே ஆசையை வச்சிட்டு மறைக்கிற மாதிரிதான் தெரியுது!

"லைப்ரரி திறப்பு விழாவுக்கு வந்தப்ப, அவங்க அண்ணாவைப் பார்த்த பார்வை, பேச்சு, சிரிப்பு

எல்லாத்திலயுமே காதல் கசிஞ்ச மாதிரித் தெரிஞ்சது! நானே ரெண்டு பேரையும் வாட்ச் பண்ணிட்டேதான் இருந்தேன்!"

"ஓ! நீங்க காதல்லே பெரிய எக்ஸ்பர்ட்டோ அன்பு?"

அவள் சிறு கேவியுடன் வினவ, "ம்... பெயரிலேயே அன்பும் காதலும் இருக்கறப்ப, அதைப் பத்தி தெரிஞ்சிக்காம இருக்க முடியுமா?" என்று அவன் கேட்கும்போதே, யாரோ வருவது போல் சப்தம் கேட்க, பயந்து போய் மரத்தின் பின்னால் மறைந்தாள் அவள்!

"ஏய்... என்ன பயம்? ஏதாவது பாம்பு ஓடியிருக்கும்... அதுக்குப் போய் யாரோ வர்ற மாதிரி பதூங்கறே?"

அதைக் கேட்டதும் "வீல்..." என்று அலறியபடி ஓடிவந்து அவனை அணைத்துக் கொண்டாள்.

உடனே நமட்டுச் சிரிப்புடன் அவளை அணைத்தவன், "தேங்க யூ!" என்றான் அடிக் குரலில்!

உடனே பதறி விலகியவள், "சீ... நீங்க ரொம்ப மோசம்! நான் இனிமே உங்களோட தனியா வரவே மாட்டேன்!" என்றாள்.

ஊடலுடன் கோபித்தபடி நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

"ஏய்... இதுக்குப் போய்க் கோபிச்சிக்கிறே?" சீண்டலாக அவள் கையைப் பிடித்து நிறுத்தினான் அவன்.

"ப்ளீஸ்... விடுங்க! கோபிச்சிக்காம கொஞ்சவாங்களா?"

"ம்! கொஞ்சலாமே! நீ கொஞ்சலைன்னாலும் நான் ரெடி! சிரிக்காமல் உரைத்தான்.

"தம்பி..." சட்டென்று ஒலித்த அதிர்ச்சிக் குரல் அதே அதிவை இருவரிடமும் ஏற்படுத்தத் திரும்பினார்.

அங்கு சபாபதி தான் புன்னகையைத் தொலைத்த முகத்துடன் இறுக்கமாக நின்றிருந்தார்.

இருவருமே உறைந்து நின்றிருக்க, மெதுவாக அருகில் வந்தவர், "வேண்டாம் தம்பி! அம்மாவுக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காது... உங்க அந்தஸ்துக்கு ஏத்த மாதிரி ஒரு பொண்ணாப் பார்த்துக் கல்யாணம் செஞ்சிக்கங்க! ரேவதி... போய் வெளியே இரு... நானே உன்னை லைப்ரரியில் விட்டுடறேன்!" என்று மகளிடம் அதட்டினார்.

"அங்கிள்! நாங்க ரெண்டு பேரும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் விரும்பறோம்... நான் ரேவதியைத்தான்..."

அதற்கு மேல் பேச விடாமல் அவருடைய கூப்பிய கைகள் தடுக்க, "தம்பி! பெரிய தம்பி தெரியாம அம்மாவைக் கஷ்டப்படுத்திடுச்சு! நீங்க தெரிஞ்சே அவங்களை நோகடிக்கறீங்க!"

"எப்படி ஒரு விதவையை... மருமகளா அவங்களாலே ஏத்துக்க முடியாதோ... அதே மாதிரிதான் உங்களுக்குக் கொஞ்சம் கூடப் பொருத்தமில்லாத என் மகளையும் அவங்களால ஒத்துக்க முடியாது!"

"என் மக மூலமா அவங்க நிம்மதி கெடும்னா அப்புறம் நான் சும்மா இருக்க மாட்டேன்பா! ஏய்... போடி... இனிமேலாவது ஒழுங்கா இரு... இல்லைன்னா வெட்டிப் போட்டுடுவேன்!" என்று அவர் கத்த, அழுதபடி ஓடிய ரேவதியைப் பார்த்தால், அன்புக்குப் பரிதாபமாய்!

"அங்கிள்..." அவன் குரல் காற்றில் கலக்க, மகளை இழுத்துக் கொண்டு சென்று கொண்டிருந்தார் அவர்.

வீட்டு வாசலிலேயே நின்றிருந்தாள் மாலினி!

அவளைக் கண்டதும் யோசனையுடன் வரவேற்றவன் "வா மாலினி! எங்க ஞாபகமெல்லாம் கூட இருக்கா? உன் வா!" என்றபடி வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றான்.

"அம்மா! நம்ம மூர்த்தியோட மனைவி மாலினி இவங்க தான்! இவங்க என் காலேஜ் மேட்! கல்யாணத்திலே பார்த்தப்பதான் தெரிஞ்சது!" தாயிடம் அறிமுகம் செய்தான்.

அவள் வணங்க, "வாம்மா! நீ இங்கே வந்தது உன் புருஷனுக்குத் தெரிஞ்சா அவ்வளவுதான்! எங்க ரெண்டு குடும்பத்துக்கும் ரொம்ப நாளாப் பகையாச்சே! உன் கவலையுடன் வரவேற்றார்.

பிறகு, அவர் டிபன் காபி எடுத்து வருவதற்காக உன்னை செல்ல, "அன்பு! என் வயசு, கூடப் பழகிவாங்க சகவாசம் இல்லை. நானும் நிறையத் தப்பு செஞ்சிட்டேன்! உன்னோட நடவடிக்கை பண்ணினது எவ்வளவு பெரிய தப்புன்னு லேட்டாதான் புரிஞ்சிக்கிட்டேன்!

"படிப்பு முடிஞ்சி உருக்குப் போனதுமே, அப்பா எனக்கு இந்த அலயன்ஸைப் பேசி முடிச்சிட்டாரு! என்னால் எதிர்க்கவும் முடியலை!

"வயசுக் கோளாறில நான் செஞ்ச தப்புக்கு இது ஒரு பிராயச்சித்தம்னு நினைச்சி இந்த வாழ்க்கையை ஏத்துக்கிட்டேன்! ஆனா உன்னைப் பார்த்ததும் பயமாயிடுச்சி!

"என்னைப் பத்தின உண்மையச் சொல்லி என் வாழ்க்கையக் கெடுத்திடாதேன்னு தான் ரிக்வெஸ்ட் பண்ண வந்தேன்!" என்று தவிப்புடன் நிறுத்தினாள்.

"என்ன மாலினி இது... என்னைப் பத்தி நீ புரிஞ்சிக்கிட்டது இவ்வளவுதானா? எங்களுக்குக் கலியமூர்த்தி குடும்பத்துக்கும் பகைன்னாலும் அவன் வாழ்க்கையைக் கெடுக்கணும்கிற நோக்கமெல்லாம் எனக்குக் கிடையாது! நீயாவது அவனைத் திருத்தணும்கிறதுதான் என்னோட ஆசையே!"

அவன் முடிக்கும் முன்பே, டிபனுடன் அங்கு வந்த தையல்நாயகி என்னவென்று விசாரித்தார்.

"ஒண்ணுமில்லைம்மா! மூர்த்தி இனிமேலாவது திருந்தி நல்லவனா மாறணும்கிறதுதான் என் ஆசைன்னு சொல்லிட்டுருந்தேன்!"

அதற்குள் கதிரும் வந்துவிட, பரஸ்பர அறிமுகத்திற்குப் பிறகு, சமையல்காரம்மா எடுத்து வந்த காபியைப் பருகிவிட்டு விடைபெற்றாள் மாலினி!

அன்றிரவு! பரமேஸ்வரனும் அங்கயற்கண்ணியும் மலரிடம் வெகு நேரம் பேசினர்.

"மலர்! எங்களுக்கப்புறம் உனக்கு ஒரு துணை கட்டாயம் வேணும்! நீயும் இளமையிலிருந்து உறவுகள் இல்லாத ஏக்கத்தோட ஒரு ஆசிரமத்துல வளர்ந்தவ!

"அப்புறம் உங்க கல்யாணம் முடிஞ்சதும் நாங்க எல்லோரும் உன் உறவுகளாக வந்தோம்... உன் தனிமை, ஆழ்மன ஏக்கம், துக்கம் எல்லாம் ஒரே நாளிலே சந்தோஷத் தருணமா மாறிச்சு!

“ஆனா அதுவும் ஒரு வாரத்துக்கு மேல நீடிக்கணும்... ஆனா அதனால நீ உடைஞ்சு மூலையிலே உட்கார்... இல்லையே!”

“மெல்ல மெல்ல உன் மனசு மேல பறக்கத் தயாராக... உன் லட்சியத்தை அடையணும்சிற ஏக்கம் தூண்டுதல்... இருக்க வெறியாப் படிச்சே! உருவமில்லாம தூண்டுதல்... சிதைச்சிட்டிருந்த கவலைகளை உள் மனசு களைஞ்சு... ஒரு ஃபீனிக்ஸ் பறவையா உயிர்த்தெழுந்தே!”

அவர் முடிப்பதற்குள் அவள் இடைமறித்தாள்... “அப்ப... என் மனமாற்றம், தைரியம், படிப்பு, உயர்வு, வளர்ச்சி... எல்லாத்துக்கும் காரணம் நீங்களும் அம்மாவும் தான்... என்னைப் பெறாத அம்மாவும் அப்பாவும் நீங்க ரெண்டு பேரும்தான்!”

உணர்ச்சிகள் நிறைந்த குரலில் அவள் பகர, “அதைத் தான் சொல்ல வரேன்! வாழ்க்கை இதோட முடிஞ்சு போயிடலை! இனிமே தான் உனக்கு வாழ்க்கையே இருக்கு... என்றார்.”

“இல்லப்பா! என்னால என்னை மாத்திக்க முடியாது... உறுதியுடன் மறுத்தாள் அவள்.

“ஓ! எதை மாத்திக்க முடியாது மலர்? நாம எல்லாருமே மாறித்தானே இருக்கோம்! நம்ம உடை வேட்டி... இந்த வையில் பிரதேசத்துக்கு உகந்த பருத்தி உடை!

“ஆனா கட்டறோமா... இல்லையே? வெளிநாட்டிலே குளிருக்கு வசதியா அவங்க போட’ பேண்ட் சட்டைதான் புடவை, பாவாடை தாவணியே!”... “நாக்க முடியலை!

உமா பாலசுமார் *

“நைட்டி, கடிதார், ஜின்ஸ்... நிறைய மாறியாச்சு! உடையில மட்டும் இல்லை! முன்னாடி முற்றம் வெச்சி காற்றோட்டமா பெரிசா நானு கிரௌண்டிலே இருக்கும் வீடு! “இப்போ அதே இடத்தில் முப்பது ஃப்ளாட் கட்டறோம்... மாற்றம் உலக நியதியாயிடுச்சிம்மா!

“என் வாழ்க்கையில் குறுக்கிட உங்களுக்கு என்ன உரிமைன்னு சவு இப்ப நீ நினைக்கலாம்!”

உடனே விழியோரம் துளிர்ந்துவிட, கலக்கத்துடன் குறுக்கிட்டாள் அவள்.

“அப்பா... ப்ளீஸ் அது மாதிரிப் பேசாதீங்க... உங்களை விட என் மேல அக்கறை உள்ளவங்க வேற யாருமில்லை... சொல்லுங்க!” அவரை ஊக்கினாள்.

“ம்... உன் மனசை... உன் ப்ரச்சனையை... உன் தர்ம சங்கடத்தை உணர்ந்தவங்க நாங்க ரெண்டு பேரும்தான்! எனக்குத் தெரிஞ்சு அறிவுரை எல்லாம் உனக்குத் தேவை இல்லை! உன்னாலயே யோசிக்க முடியும்! முடிவெடுக்க முடியும்! எங்களுக்காக யோசிக்காம, எங்க தோளிலே சாயாம நீ தீர்க்கமான ஒரு முடிவை எடுக்கணும்னு நானும் அம்மாவும் விரும்பறோம்!

“எங்களுக்கு அப்புறம் உனக்கு ஒரு துணை கட்டாயம் வேணும்கிறது எங்க ரெண்டு பேரோட ஆணித்தரமான கருத்து... அதை நீ மதிக்கணும்னு எதிர்பாக்கலை... உன்னைப் பத்தி நீயே யோசிச்சி ஒரு நல்ல முடிவெடு! கதிரைப் பத்தி இன்னொரு தடவை நல்லா யோசிச்சிப் பாரு!

“முருகன் போனது பெரிய இழப்புதான்...! ஆனா அது முடிஞ்சு அஞ்ச வருஷமாச்சு! காலம் அதுக்குண்டான

“ம்... அப்போ நான் காதலிக்கலையே!”

அவள் முகத்தையே ரசனையுடன் வருடிய பார்வையில் சட்டென்று செந்தூரப் பூவாய்ச் சிவந்ததன் உடனே குனிந்து கொண்டாள்.

அவளுடைய நாணமும், தவிப்பும் பெரும் பலம் தன் “ஆண்ட... என் மனக்குப் பிடிச்சவனைப் பார்த்ததும் ஒரு கவிதை எழுதியிருக்கேன்... படிக்கணுமா?” என்ற கீண்டலாகக் கேட்பான்.

“ம்... வேண்டாம்! நேரமாயிருச்சி... நான் கிளம்பணும்.”

அவள் விலகி நடக்க, நமட்டுச் சிரிப்புடன் மெல்லொலித்தான் கதிர்.

அங்கயற்கண்ணியும் தையல்நாயகியும் கொண்டிருக்க, அவரை வணங்கியவன், இருவரிடமும் அவசரமாக விடைபெற்றான்.

★★★

சமீப காலங்களாகவே, தினமும் அன்பு அவரிடம் இதுபற்றிப் பேசியபடியேதான் இருந்தான்.

தையல்நாயகிக்கு... அன்று மலரைக் கண்டதும், நேற்று அன்பு தன்னிடம் மனம்விட்டுப் பேசியதுதான் நினைவிற்கு வருவதாய்!

மாலினியைப் பற்றிக் கூறியவன், அது போலன்றி உண்மையைக் கூறிய மலரையும் அவளுடைய பெற்றோரையும் பற்றிய உன்னதத்தைப் புரிய வைத்திருந்தான்!

திருமணத்திற்கு முன்பே தவறு செய்துவிட்டு, அதை மறைத்துத் திருமணம் செய்து கொள்பவர்களைவிட, முதல்

உண்மையைப் பற்றி மறைக்காமல் கூறி, அவர்களின் திருமணத்தைக் கேட்ட பரமேஸ்வரனுடைய செயலின் உயர்வு ஒப்புதலைக் கேட்ட பரமேஸ்வரனுடைய செயலின் உயர்வு தாமதமாகத்தான் அவருக்கும் புரிந்திருந்தது.

இரவு வெகு நேரம் யோசித்ததில், ஊர் உலகத்தின் பேச்சுகள், விதவைப் பெண் என்கிற தாழ்வான அபிப்பிராயம்... அவளுடைய குறுகிய மனப்பான்மை அனைத்துமே அவன் பேச்சில் கரைந்து போயிருந்தன!

இன்று அங்கயற்கண்ணியிடம், அது பற்றித்தான் பேசியிருந்தார் அவர்.

தன்னுடைய முந்தைய மனநிலையையும், இப்போது புரிந்து தன் மகனுடைய விருப்பமும், நிம்மதியும், நல்ல எதிர்காலமே முக்கியமென்று உணர்ந்து கொண்ட மனமாற்றத்தையும் பற்றி அவரிடம் கூறியவர், மலரிடம் ஏதாவது மாற்றம் தெரிகிறதாவென்று விசாரித்தார்.

அவரும், இரு வாரங்களுக்கு முன்பு தன் கணவர் அவளிடம் பேசியதையும், அதிலிருந்து மலரிடம் சிறுமாற்றம் தெரிவதாகவும் சொன்னார்.

மனம் மகிழ்ச்சியில் ஊஞ்சல் கட்டி ஆட, திரும்பி வரும்போது கதிரிடம் எல்லா விபரங்களையும் கூறினார் தையல்நாயகி.

உடனே அவன் முகம் மின்னலாய் ஒளிர, அவனுடைய விருப்பம் நிறைவேற வேண்டுமென்று இதயம் மௌனமாய் பரார்த்தனை செய்தது.

இதுவரை, அவன் தன்னிடம் எதுவுமே விரும்பிக் கேட்டதில்லை என்ற நிஜம் உரைக்க, தங்கள் குடும்பத்தை

உயர்த்த அவன் பட்ட கஷ்டமும், அதற்காக உழைத்ததும், செய்த தியாகங்களும் நினைவு வர, உடனே இதற்கொரு முடிவு செய்ய வேண்டுமென்று மனம் உறுதி பூண்டது!

தன் மகனை நினைத்தாலே அவருக்குப் பெருமையாய் அதற்குள் கதிரின் குரல் அவரைக் கலைத்தது.

"தேங்க்ஸ்மா! நீங்க என்னைப் புரிஞ்சிக்கிட்டு உங்களோட பிடிவாதத்தையும் கொள்கைகளையும் விட்டுத் தந்தது எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கு, தெரியுமா?"

"நான் உன்னை ரொம்பக் கஷ்டப்படுத்திட்டேனா கதிர்? ஹம்! வாழப்போற காலம் எவ்வளவுன்னே தெரியாதா? மத்தவங்களையும் கஷ்டப்படுத்தி நம்மையும் வதைச்சிக் கறதுல என்ன பிரயோஜனம் சொல்லு... ஆனா! என் கண்ணைத் திறந்ததே அன்புதான்!

அவன் பேச்சுதான் என்னை யோசிக்க வச்சிது... மாத்துச்சி! எனக்கு வேற என்ன வேணும்? நீங்க ரெண்டு பேரும் சந்தோஷமா நிம்மதியா இருக்கணும், அதானே! அதுக்குத் தடையா இருந்த என்னோட குறுகிய மனப் பான்மையையும், தேவை இல்லாத சஞ்சலங்களையும் தூக்கி எறிஞ்சிட்டேன்!

"இப்ப நிம்மதியா லேசா இருக்கு மனசு! மலரோட மனசு மாறட்டும்... உடனே கல்யாணம்தான்... ரொம்ப நாள் கழிச்சு நம்ம வீட்டில நடக்கப் போற ஃபங்ஷன்! மனசு ஆசையோட எதிர்பார்த்திட்டிருக்குப்பா!" கூறிவிட்டு நிறைவுடன் சாய்ந்து கொண்டார்.

15

உமா பாலமார் *

நாட்கள்... மழைச் சாரலாய் விரைந்தன!

மாலினி இப்போது கருவுற்றிருப்பதாக வேலைக்காரர்கள் மூலம் செய்தி கிடைத்த போது அன்புவின் மனம் மகிழ்ச்சியானது!

அவள் திருந்தித் தனக்கென ஒரு வாழ்க்கையும் அமைத்துக் கொண்டது நிறைவாய்!

இப்போது ரேவதி நூலகத்தின் பொறுப்பு முழுவதையும் ஏற்றிருந்தாள்.

அடிக்கடி அங்கு சென்று அவளைப் பார்க்கின்ற சாக்கில் புத்தகங்களை எடுத்துவர ஆரம்பித்த அன்பு, இப்போது ஒரு புத்தகப் புழுவாகவே மாறியிருந்தான்.

ஓய்வு நேரங்களில் புத்தகங்ளுடனே தனித்திருந்தவனை, கதிரே கேலி செய்யும் அளவு இருந்தது... அவனுடைய மாற்றம்!

பல எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்கள் அவனை ஈர்த்திருக்க, ரேவதியும் ஆர்வமாகப் படிப்பவள் என்பதால், இப்போ தெல்லாம் இருவருமே அதைப் பற்றி ஆர்வத்துடன் விவாதிக்க ஆரம்பித்திருந்தனர்.

சுந்தர ராமசாமி, வைக்கம் முகமது பஷீர் என்று இலக்கியக் கதைகளில் ஆர்வம் பிறந்திருக்க, கதிரின் கவிதைத் தொகுப்பும் சேர்ந்து அவனையும் ஒரு சோஷலிஸ்டாக மாற்றியிருந்தது!

தொழிலாளர்களின் கஷ்டங்கள், தேவைகள், அவர்களின் மேம்பாடு, உயர்வு என்று அவன் பேசப் பேச... ரேவதி பெரிதும் நெகிழ்ந்து போனாள்!

அந்த நேரம்தான். அவன் கேட்ட ஒரு கேள்வி அவன் அசைத்துப் போடுவதாய்!

"நீங்களும் கதிர் அண்ணாவும் இவ்வளவு ஆர்வம் சோஷலிஸம், கம்யூனிஸம்னு பேசறீங்களே! ஒரு சாதாரண எழைப் பெண்ணை உங்கம்மா மருமகளா ஏத்துப்பாங்கா?"

உதட்டுச் சுழிப்புடன் வினவிய ரேவதியையே ஏறிட்டான். "ம்... ஏத்துப்பாங்க! ஏன்னா பேசிப் பேசி அம்மாவைக் கரைச்சிருக்கேன்!"

"அண்ணனோட திருமணத்துக்கு இப்ப தந்திட்டாங்களே! இனிமே அடுத்து நம்ம கல்யாணம்மா பாடு... அம்மா நிச்சயமா மாறிடுவாங்க!"

அவன் முடிப்பதற்குள், "யாரு மாறுவாங்க?" என்றான் வந்தான் வெங்கடேஷ்.

"ம்... இந்த சொசைட்டியைப் புத்திச் சொல்லிட்டிருந்தேன் எங்கம்மாவே இப்ப கதிர் அண்ணா விஷயத்துல மாறியாச்சு. கலெக்டரை மருமகளா ஏத்துக்க சம்மதிச்சிட்டாங்களே!"

அவன் முடித்ததும், மகிழ்ச்சியுடன் மலர்ந்தது வெங்கடேஷின் முகம்!

"அப்படியா? சந்தோஷமா இருக்கு! கலெக்டர் அம்மாவும் ரொம்ப நல்லவங்க... கதிர் சார் மாதிரியே! அவங்க ரெண்டு பேரும் சேர்ந்துப் பூ நம்ம உருக்கும் மக்களுக்கும் எவ்வளவோ நல்லது!" நிறைவும் பெருமையுமாய்ச் சிலாகித்தான்.

"நல்லாத்தான் இருக்கும்! ஆனா உங்க மேடம் சம்மதிக்கணுமே?"

"ம்... கூடிய சீக்கிரம் சம்மதிச்சிடுவாங்கன்னு நினைக்கிறேன்... இப்பக் கூட அவங்க எடுத்துட்டுப் போன புத்தகத்தை ரிடர்ன் பண்ணத்தான் வந்தேன்!"

"அப்பதான் டேபிள்லே இருந்த கதிர் சாரோட கவிதைப் புத்தகத்தைப் பாத் தேன்! அதை ரிடர்ன் பண்ணவான்னு கேட்டதுக்கு அது இருக்கட்டும்னுப்பாங்க! பாப்போமே!"

"அது சரி... கவிதை பிடிச்சிருக்குன்றதால கவிதை எழுதினவங்களையும் பிடிக்கணும்னு சட்டமில்லையே?" அன்பு குறும்புடன் கூற உடனே சிரித்த வெங்கடேஷ், "இதுவே ஒரு நல்ல டெவலப்மெண்ட்டாச்சே! ஏனோ மேடம் மனசு மாற ஆரம்பிச்சிருக்குன்னு எனக்குத் தோணுது!"

"அன்னிக்குக் கதிர் சார் வந்தப்ப அவர் முகத்தைப் பார்த்தே பேசாம ரொம்ப ரெஸ்ட்லெஸ்ஸா இருந்தாங்க! சார் அவங்களைக் கொஞ்சம் கூடப் பாதிக்கலைன்னா ஏன் அப்படி இருக்கணும்?" என்று அவன் கேட்டான். "அதானே! அண்ணா யூகிச்சதுதான் சரி!" என உற்சாகத்துடன் ஆர்ப்புரித்தான் ரேவதி!

பிறகு அவன் புத்தகங்களைக் கொடுத்துவிட்டுச் செல்ல. அன்புவும் கூடவே அவனுடன் கிளம்பிவிட்டான்!

விட்டிற்கு வந்து இறங்கும்போதுதான், பதட்டத்துடன் அங்கு ஓடிவந்தாள் மாலினி!

"அன்பு! ஏதோ தப்பு நடக்கப் போகுதுன்னு நினைக்கிறேன்... எங்களோட நெல் கோடவன் இருக்கில்லையா? அதிலே தங்கறதுக்கு ஏறண்டு பேரு வந்திருக்காங்க!"

அவள் பதட்டத்துடன் மொழியும்போதே, கதிரை வந்த
விடான்.

"அதுக்கு ஏன் நீ இவ்வளவு பதட்டமா ஓடி வந்தேன்?
அதிலே என்ன தப்பு மாலினி? நீ இப்ப கர்ப்பமா இருக்கிற
கேள்விப்பட்டேன்... காங்கிராட்ஸ்!

"இந்த நிலைமையில் இப்படி டென்ஷனாகக் கூடாது
அன்பு பரிவுடன் அறிவுறுத்தினான்.

"அது சரி அன்பு! ஆனா அவங்க பேசிக்கிட்டிருந்ததை
நான் கேட்டேன்! ஏதோ ட்ரெயின், பாம் அது இதுன்னு
பேசினாங்க!

"ஏண்டு நாள் அங்கே தங்க, என் மாமனார்கிட்டே ஒரு
லட்ச ரூபா குடுத்தாங்க... நான் பார்த்தேன்... எனக்கு
என்னவோ பயமாயிருக்கு!"

கண்களில் நீருடன் அவள் பகர, வேகமாக முன்னால்
வந்தான் கதிர்.

"நீ வீட்டுக்குப் போம்மா! எல்லாம் நாங்க பாத்துக்
கறோம்... நான் உடனே இது பத்தி கலெக்டரோட பேசறேன்!
என்றவன் உடனே டிரைவரை அழைத்தான்.

"இவங்களை அவங்க வீட்டுக்கு முன்னாடி இருக்கற
தெருவிலே பத்திரமா இறக்கிவிட்டு வா... வரும்போது
எப்படிமா வந்தே?"

அக்கறையுடன் மாலினியிடம் அவன் வினவினான்.
"வீட்டிலே யாருக்கும் தெரியாம பஸ்ஸிலேதான் வந்தேன்!"
தயக்கத்துடன் நிறுத்தினாள் மாலினி!

உண்மையைச் சொல்லுமா? *
"சரி நீ உடனே கிளம்பு! நாங்க கலெக்டரைப்
படுத்து என்ன செய்யலாமென்னு முடிவு செய்தோம்!"
அவளை அனுப்பிவிட்டு, உடனே இறவறும் கிளம்பி
மலையர் பார்க்க கலெக்டர் அலுவலகத்திற்குச் சென்றான்.

கதிரைக் கண்டதும் தன்னுள் மலர்ந்த நேசப் பூக்களை
மறைத்தபடி எழுந்து வரவேற்றாள் மலர்.

ஆனால் விபரத்தை அறிந்ததும், ஒரு கலெக்டராக மாறி
உடனே காவல்துறையை அழைத்துச் சில ஆணைகளைப்
பிறப்பித்துவிட்டு, உடனே கிளம்பினாள்.

கூடவே கதிரும், அன்புவும் கிளம்பி கோடவனுக்குச்
சென்றபோது, காவல் துறையினர் அந்த இருவரையும் கைது
செய்திருந்தனர்.

அங்கிருந்த போதைப் பொருட்களையும் வேறு
கைப்பற்றி இருந்தனர்.

அவர்களை அழைத்து விசாரித்தபோதுதான் தெரிந்தது...
மறுநாள் இரவு அந்த ஊரை ரயில் கடக்கும்போது பாலத்தில்
வெடிதூண்டு வைக்க இருவரும் சேர்ந்து முடிவு செய்திருந்த
விபரம்!

தீர்த்தீர்த் உபநாயக இருந்ததற்காக, புகுஷோத்
தமனையும் கைது செய்தது காவல்துறை!

மலரும், காவல்துறை உயர் அதிகாரிகள் இருவரையும்
மராட்டி நன்றி தெரிவித்து விடைபெற, குரோதத்துடன்
அவர்களையே வெறித்தபடி நின்றிருந்தான் கலியமூர்த்தி

அவர்கள் அனைவரும் கிளம்பிய
வீட்டிற்குள் சென்று மனைவியை அடித்து வெளியே
வந்தான் அவன்!

“எங்கனையா காடிக் குடுக்கறே... நாமோடே
அவனோடே போயிடு! அவனும் நியம்
படிச்சவங்கன் உடனே நான் நினைச்சேன்!”
...நிகம்பலுடன் அவள் கீழே

பெரும் விசம்பலுடன் அவள் கீழே விழு, கோபம் சென்று ஜீப்பில் ஏறியவன் முகம் உன்மத்தமாய் யிருந்தது.

கீழே விழுந்தவனை எழுப்பி ஆறுதல் சொல்ல
ஒருவருமே இல்லாமல் போக, தட்டுத் தடுமாறி
நடக்க ஆரம்பித்தவனை டிரைவர்தான் தடுத்தார்.

"அம்மா! வாங்க... இங்கே இருந்தா உங்களுக்கு
ஆபத்து! கதிர் ஐயா வீட்டில விட்டுடறேன்! அங்கேயே
உங்கம்மா வீட்டுக்குப் போயிருங்க!"

பதைப்புடன் கூறிவிட்டு அவனைக் காரில்
புறப்பட்டார் அவர்.

★ ★ ★

★ ★ ★

விறகு நடந்தவை எல்லாமே ஒரு கனவா
மாலினியை அவள் குடும்பத்தினர் வந்து நன்றி சொ
அழைத்துச் சென்றனர்.

புருஷோத்தமனும், கசியமூர்த்தியும் தீவிரவாதத் தாண்டவம் நடத்தினும், போதை மருந்துத் தடுப்புச் சட்டத்தினும் வளம் பெற்று, வெளிவர முடியாதபடி மாட்டி இருந்தனர்.

இப்போது, அவர்களுடைய வீட்டின் உரிமை சட்டப்
முத்தழிக்கு வழங்கப்பட்டிருக்க, அவள் அந்த வீட்டை

உயர் பாலகைமார் * 95

கதிரும், அன்புமாய்ச் சென்னைக்குச் சென்று சமரசம்
பேசி, மாலினியையும் அழைத்து வந்து இருவருக்கும்
துணையாக்கி இருந்தனர்!

காலம் மழைத் தூறலாய்க் கடக்க... மலருக்குள்ளும்
மெல்லிய தூவானமாய்க் காதலின் சாரல்!
தன்னை வெளிப்படுத்தவும் முடியாமல் அவள் தவித்த
போதுதான்... ஒருநாள் அன்பு அவளைத் தேடி வந்தான்!

அந்த ஞாயிற்று... ஓய்வாக
அமர்ந்து தொலைக் காட்சியில் பாட்டுப்
போட்டி ஒன்றை அவள் ரசித்துக்
கொண்டிருந்தபோதுதான், அன்பு
வந்திருப்பதாகச் செக்யூரிட்டி வந்து
கவறினார்.

கடந்த இரு மாதங்களாகக் கதிரையும், அவனுடைய குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்களையும் அவள் சந்திக்கவே யில்லை.

அவ்வப்போது. வெங்கடேஷிடம் அவர்களைப் பற்றி விசாரிப்பதோடு சரி!

ஆனால், கதிரைப் பார்க்க முடியாத இந்த இரு
மாதங்களில், அவன் விகவருபமெடுத்து நெஞ்சுக்குள்
நிறைந்திருந்தான்.

இய்யோதெல்லாம் அவனை நினைத்தாலே... தன்னைச்
புறவை ஏறக்கை கட்டிக் கொள்ள அமரர்ந்திருந்தது.
அவனிடம் பேச வேண்டிய ககவரிகளுக்காக...

ஒருவரைப் புரிந்து கொள்வது கடினம்...
நன்றாகப் புரிந்துகொண்டு விட்டால் அவரைப் பிரிந்துபோய்
கடினம் என்பதை இப்போதுதான் உணர்ந்தான் அவன்!

சமீபத் தருணங்களில் மூச்சுக் காற்றாய் அவன்
நிரம்பத் துவங்கியிருந்தான் அவன்!

அவளுடைய எண்ணங்களைக் கலைத்தது அன்பு...
குரல்!

"மேடம்! உள்ளே வரலாமா?" தயக்கத்துடன் அவன்
வாசலிலேயே நிற்க. பதறி எழுந்து வரவேற்றாள் அவள்!

"வாங்க அன்பு... உள்ளே வாங்க!"

"சாரி! நான் உங்களை ஏதும் தொந்தரவு செய்ய
டலையே?"

புன்னகையுடன் விசாரித்தபடி உள்ளே வந்தவளை
குற்றவுணர்வுடன் அமர வைத்தாள் அவள்.

"அன்பு! நான்தான் சாரி சொல்லணும்... ஏதோ
நினைவுகள்! அதான்... அப்படியே உக்கார்ந்துட்டேன்...
தவிப்போடு உரைத்தவன் இதிரே அமர்ந்தான்.

"ம்... அந்த ஞாபகங்கள் அண்ணாவைப் பந்தினை
கிருந்தா... இனிமேனாவது உங்களை அண்ணனின்னு கூப்பிட்டு
முடிச்சு, நான் ரொம்பச் சந்தோஷப்படுவேன் மேடம்!"

சட்டென்று உரைத்தவன். மறுகணமே தன்னைச்
சுதாரிக்க. "ஓ! என் கணர்ப்பு சரிதான்... இல்லை மேடம்?"
எனக் குறும்புடன் வினவினான் அன்பு!

அவளுடைய கன்னங்கள்... சட்டென்று இரு
மெழுக்களாய் மாறின.

"என்ன விஷயம் அன்பு? வீட்டுக்கே வந்திருக்கீங்க!"
மெதுவாகப் பேச்சை மாற்றினாள்.

"எனக்குக் கல்யாணம் அன்பு? நீச்சயமாயிருக்கு மேடம்!
ரேவதிதான் கல்யாணப் பொண்ணு! ஒரு வழியா
அம்மாவைச் சம்மதிக்க வெச்சாச்சு!"

அவன் குரல், எதிர்பார்த்த உற்சாகமின்றிச் சற்றுத்
தொய்வுடனே வந்தது.

"ஓ... கங்கிராட்ஸ்! என்னாச்சு? புது மாப்பிள்ளை துள்ளிக்
கூதிக்க வேண்டாம்... உங்க காதல்தான் நிறைவேறப்
போகுது!"

உற்சாகத்துடன் அவள் வாழ்த்த... மெல்ல அவளை
ஏறிடான் அவன்!

"ப்ச்! இதேமாதிரி எங்க அண்ணனோட காதலும் வெற்றி
பெற்றிருந்தா முழுசா சந்தோஷப்பட்டிருப்பேன் மேடம்!"

அழுத்தமான குரலில் அவன் முடிக்க, விதிர்த்துப்
போனாள் அவள்!

சட்டென்று பார்வையைத் தழைத்தவளால், எதுவுமே
பேச இயலவில்லை!

"அண்ணா பாவம்! எங்க கல்யாணத்தை முடிச்சி வைக்க
அம்மாவோட பேசி எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுச் சம்மதிக்க
வெச்சாங்க தெரியுமா?"

"ஆனா, என்னால அவருக்காகப் பேசி உங்களைச் சம்மதிக்க வைக்க முடியலையே... வருத்தமா இருக்கு உங்களுக்கு இதுக்கு ஒத்துக்கிட்டாங்க? மிஸ்டர் கதிர் அம்மா இருக்கும்போது... உங்களுக்கு...?" எனத் தர்ம சங்கடத்துடன் நிறுத்தினான்.

"அம்மாவும் ரொம்பக் கெஞ்சிப் பார்த்தாங்க... அண்ணா பிடிவாதமா மறுத்திட்டாங்க... கடைசி வரைக்கும் உங்க நினைவிலேயே வாழப் போறதா சொல்லிட்டாங்க..."

"அதனால எங்க கல்யாணத்தை அவங்களே முன்னு நடத்தப் போறாங்க... அடுத்த முகூர்த்தத்துக்கு நாள் பாத்திருக்காங்க..."

"உங்க அம்மா இதுக்குச் சம்மதிச்சாங்களா?" பதைப்பும், பரிதவிப்பும் அவள் வினவும்போதே அவன் அழமான குரலில் இடைமறித்தான்.

"எங்க வீட்டில அண்ணாவோட பேச்சுக்கு எப்பவுமே மறுபேச்சு இருந்தது கிடையாது! அவரோட பிடிவாதம் எங்களுக்குத்தான் தெரியும்!"

"ஆனா அதிலேயும் ஒரு நியாயம் இருக்கும்! அவரோட செயல்களால யாரையும் காயப்படுத்திக் கூடாதுன்ற நேர்மை இருக்கும்!"

"முதல் தடவையா அவரோட தீருமண மறுப்பால எல்லாருமே காயப்பட்டுத் தவிச்சித்தான் நிக்கறோம்..."

"அதான் கடைசியா உங்களைப் பார்த்துப் பேசிட்டுப் போகலாயின்னு..." அவன் முடிப்பதற்குள் பரமேஸ்வரனும், அங்கயற் கண்ணியும் கோயிலிலிருந்து திரும்பினர்.

"வாங்க தம்பி! எப்படி இருக்கீங்க?" வாஞ்சையுடன் அவனை வரவேற்றார் பரமேஸ்வரன்! "நல்லா மரியாதைக்காக எழுந்து வணங்கினான். "நல்லா இருக்கேன் சார்! நீங்க எல்லாரும் சுகமா?" சிறு முறுவனுடன் மனம் நிம்மதியாக வினவினான்.

"ம... ஏதோ இருக்கோம்ப்பா!" எங்களோட கோரிக்கையை நியாவது நிறைவேத்தி வைப்பான்னு அந்தச் சிவனைப் பார்த்து வேண்டிக்கிட்டு வரோம்!"

ஒரு பெருமூச்சுடன் கூறிய அங்கயற்கண்ணி "உக்காருப்பா! கோவிலிலே என் பழைய நண்பன் இருவருக்கும் பிரசாதத்தை அளித்தார்.

"உம்ச்சந்திரனைப் பார்த்தேன்... அவன் இப்பப் பக்கத்துக் கிராமத்துல ஒரு அநாதை ஆசிரமம் நடத்திட்டிருக்கானாம்! உங்க ஊரிலே யாரோ பெரிய மனுஷராமே இளங்கதிர் அப்படின்னு... அவர் எங்க ஆசிரமத்துல இருந்து ஒரு குழந்தையைத் தத்தெடுக்கப் போறாருன்னு சொன்னான்!"

"அதுக்கான பேச்சு வார்த்தை எல்லாம் முடிச்சு ஏற்பாடுகள் நடந்துட்டிருக்கறதாச் சொல்லி, உங்க அண்ணனைப் பத்தி என்கிட்ட விசாரிச்சான்!"

"ரொம்ப நல்லவர்... நல்ல ஒரு முடிவை எடுத்திருக்காருன்னு நான் சொன்னேன்... ஆனா ரொம்பப் பிரமிப்பா இருந்தது...! மிஸ்டர் கதிர் ஏன் திடீர்னு இப்படி ஒரு முடிவெடுக்கணும்?"

அவர் கூறியதைக் கேட்டதும் அதிர்ச்சியில் உறைந்து விட்ட மலர், மெதுவாக வந்த அன்புவின் பதிலைச் செவிமடுக்க ஆரம்பித்தாள்.

புலன்கள் உறைந்திருக்க. இதயம் மட்டும் படிபட்டிருக்கிறது. அடித்துத் தன் தவிப்பை வெளிப்படுத்தியது.

"ஆமாம் சார்! எனக்குக் கல்யாணம் இருக்கு... வொங்குடேஷோட தங்கை ரேவதிதான் நிக்கய்யாண்டி."

"அண்ணா... கல்யாணமே செஞ்சுக்கப் போறதில்லையாம்! அவங்களாலே... வேற யாரையும் தன் மனைக்கவே முடியலை!"

"அதான்... ஒரு குழந்தையைத் தத்தெடுத்து முடிவு செஞ்சிருக்காங்க! அதுவே தனக்கு முழுக்கப் போதும்னு முடிவா சொல்லிட்டாங்க!"

வேதனையும் குமுறலுமாய் முடித்தவன், வேகமாக எழுந்தான்.

மூவரையும் பார்த்துக் கைகூப்பி, "நான் வரேங்க!" என்று விடைபெற்று வேகமாக வெளியேறியபோது, முதுகில் உடைந்தது மலர்தான்!

சட்டென்று பொங்கிய விகம்பலுடன் எழுந்து வானையடி பொத்தியபடி அவள் உள்ளே செல்ல... பெரியவர்கள் இருவரும் நெகிழ்வும், யோசனையுமாய் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

17

அறைக்குள் ஓடிச் சென்று படுக்கையில் விழுந்த மலர், தேற்றுவாரின்றி அழுது மடியச் சிறிது நேரம் கழித்து ஒரு கரம் அவள் சிகையை வருடியது!

"மலர்! இன்னும் ஒண்ணும் காலம் தாழ்ந்திலை! உன் மனசு மாறி இருக்கறது எங்களுக்குப் புரியுது!"

புலன்கள் உறைந்திருக்க. இதயம் மட்டும் படிபட்டிருக்கிறது. அடித்துத் தன் தவிப்பை வெளிப்படுத்தியது. "ஆமாம் சார்! எனக்குக் கல்யாணம் இருக்கு... வொங்குடேஷோட தங்கை ரேவதிதான் நிக்கய்யாண்டி."

"அண்ணா... கல்யாணமே செஞ்சுக்கப் போறதில்லையாம்! அவங்களாலே... வேற யாரையும் தன் மனைக்கவே முடியலை!"

"அதான்... ஒரு குழந்தையைத் தத்தெடுத்து முடிவு செஞ்சிருக்காங்க! அதுவே தனக்கு முழுக்கப் போதும்னு முடிவா சொல்லிட்டாங்க!"

வேதனையும் குமுறலுமாய் முடித்தவன், வேகமாக எழுந்தான்.

மூவரையும் பார்த்துக் கைகூப்பி, "நான் வரேங்க!" என்று விடைபெற்று வேகமாக வெளியேறியபோது, முதுகில் உடைந்தது மலர்தான்!

சட்டென்று பொங்கிய விகம்பலுடன் எழுந்து வானையடி பொத்தியபடி அவள் உள்ளே செல்ல... பெரியவர்கள் இருவரும் நெகிழ்வும், யோசனையுமாய் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

அறைக்குள் ஓடிச் சென்று படுக்கையில் விழுந்த மலர், தேற்றுவாரின்றி அழுது மடியச் சிறிது நேரம் கழித்து ஒரு கரம் அவள் சிகையை வருடியது!

அழகிய சிலக் காட்டன் சேலையில் முகம் நினைவு
விக்கிப்புடன் அவனை நோக்கி அவள் ஒரு பூஞ்சோலை
நடந்து வர, இதயம் சுட்டென்று இடம் மாறியது!

மனக் குளக்கரையில் கற்பனை வந்து ஒரு கவிதை
எழுப்பி பார்த்தது!

உடனே அதை அடக்கியவன், அவள்
அடக்க இயலா வேட்கையுடன் சுரந்து நோக்க, நாணத்தால்
தேய்ந்தது அந்த நிலா முகம்!

தன்னுள் உறங்கும் அவளின் நினைவுகள்
நறுமணம் பரப்ப ஆரம்பிக்க, இனம் புரியா இனம்
உணர்வில் சிலிர்த்தது அவன் ஆண்மை!

அவனருகில் வந்ததுமே மெல்ல
உயர்த்தியவன், "நான்... நாம் ரெண்டு பேரும் எங்காவது
வெளியே போய்ப் பேசலாமா?" என்றான்.

மெல்லிய மயிலிறகாய் வந்த அவள் குரல்
சிலிர்ப்பாய் அவன் இதயம் வருட, விழிகளில் குறும்பு
பூக்கள் பூத்தன!

"ம்... போகலாம்!"

ஆழ்ந்த குரலில் பகர்ந்தவனுடைய ஒவ்வொரு
சொல்லும், அவளுடைய சம்மதத்தை எதிர்பார்த்துக் குழலாய்
கிசைத்தன!

பிறகு அங்கிருந்த அனைவரிடமும் அவளை அறிமுகம்
செய்து விடைபெற்றான் அவன்! மனதிற்குள் மட்டும்
அவளைப் பற்றிய கவிதையின் உள்வலம்!

நீ...
ராஜபுதனத்து
ராஜ மலரோ...?
சிந்து நதி தீர்த்துத்
தேவதையோ...?
நர்மதை நதிக்
குயிலோ...?
அந்தி நேரத்து
அதிசய வெண்புறாவோ...?
இன்று...
உன் விழிகள்
ஆயுதமேந்தி வந்தன!
அன்பெனும்
ஆயுதம்!
என்...
மாசறு மலரே
வருக!

ஒருவருமாகச் சென்று அவனு
டைய காரில் ஏறியவுடன் அதைக் கிளப்பிச்
சென்று அவன் நிறுத்திய இடம்... பசுமைப்
புரட்சியால் அவன் செழிப்பாய் மாற்றி
யிருந்த அந்த மலை அடிவாரம்!

ஆங்காங்கு வேலை செய்பவரின் சிறு குடிசைகள்
தெரிய, மெல்ல அவள் விரல் பற்றி, ஆளரவமில்லாத்
தனிமைப் பிரதேசத்திற்கு அவளை அழைத்துச் சென்றான்
கதிர்!

அவனுடைய முதல் தீண்டல் அவளுடைய உயிர் தன்னைத் தீண்டி ஆதியும் அந்தமுமாய் நிறைய... அவன் செல்லைப் பிராணியாய்த் தொடர்ந்தது மனது!

அவனுடைய விரல் பட்ட பரவரத்தில்... இதய வாசகம் மணர்ந்து சிரித்தன நேரக் கோணங்கள்!

"ம்... இப்ப சொல்லுங்க... என்கிட்டே என்ன பேசணும்?"

ஆண்மை நிறைந்த அவனுடைய கம்பீரக் கவியை வருட, ஒரு கணம் அவளால் பேச முடியாமல் போனது!

மெதுவாகச் சமாளித்து நிமிர்ந்தவள், "கதிர்! அன்னிக்கு ஒரு நாள் எங்க வீட்டுக்கு என் சம்மதம் கேட்டு நீங்க வந்தீங்க. எனக்குச் சம்மதம்...!"

சிறு நடுக்கம் குரலில் ஓடப் பகர்ந்தவள், மெல்லத் தலையாணித்து கொண்டாள்.

மறுகணமே வந்த அவனுடைய ஆழ்ந்த குரல், புதிராய்... "நீங்க என்ன சொல்றீங்கன்னே எனக்குப் புரியலை!"

அவன் கூறியதும், விதிர்த்து நிமிர்ந்தால், கண்கள் குறும்புடன் நகைக்க, உதடுகள் புன்னகையில் துடிக்க, அவளையே கூர்ந்தவனுடைய கரங்கள் மெல்ல உயர்ந்து அவள் புறம் நீண்டன!

"ஹம்! நான் பயந்திட்டேன்!" செல்லச் சினுங்கலோடு அவன் கைகளில் ஓடிவந்து சரணடைந்தாள் அவள்!

சப்தங்களின் கவடிவற்றி மௌனத் தவமாய் உணர்வுகள் உற்சாகத்துடன் உலஞ்சலாட... தனக்கே உரித்தான இடத்தில் சரணடைந்ததை ஒருவித இன்பத்துடன் உணர்ந்தாள் மலர்!

கண மணைகள் * அவளிருந்தபோதே மனதிற்குள் வைத்து மிகுந்த கொண்டாடிய கதிருக்கோ... இன்று கோடி மலர்கள் தன்னை அச்சித்தது போல்!

புங்காற்று... பனிச் சாரல்... மலர்களின் வாசம்... பட்டாம்பூச்சியின் சிறகடிப்பு... எல்லாம் ஒன்றாய்த் தீண்டிய உணர்வு அவனுள்!

கூபந்த காலம் எப்படி இருந்தாலும்... தன்னுடைய நிகழ் காலத்தையும், எதிர் காலத்தையும் அவனே ஆக்ரமித்திருப்பது மலருக்கு இன்று புரிந்தது!

அவளுக்கான காத்திருப்பில்... ஒற்றைத் தனிமரமாய் நின்றிருந்தவன்... அந்தத் தனிமைத் தருணங்களுக்குப் பரிசாய்... அந்த ஆகாயமே மண்ணிற்கு வந்தது போல்...!

காதல்... சொர்க்கத்தைக் கூடப் பூமிக்கு அனுப்பி விடுமோ... அளவிட முடியா உற்சாகத்தில் உறைந்து நின்றிருந்தான் கதிர்!

திடீரென்று ஒலித்த இரு சிளிகளின் 'கீச் கீச்' என்ற குரலும் சிறகுகளின் சடசடப்பும், இருவரையும் நிகழ்காலத்திற்கு இழுத்து வந்தன!

மெல்ல விலக ஆரம்பித்தவளை இழுத்து இறுக அணைத்தவன், "என்னைப் பிடிச்சிருக்கா மலர்?" என்று மென்மையாக வினவினான்!

"ம்... ஏரோம்ப!"

அவளுடைய மெல்லிய தலையசைப்புடன் கூடிய அந்த வார்த்தைகள் அவனைச் சிலிர்க்க வைத்தன!

"தேங்கிய மலர்!" என்றபடி அவளைத் தன் மடியில் ஏற்றி அமர்ந்து கொண்டான் அவன்!

அந்தப் பாவை இருவரையும் சுமந்தபடி, அவர்கள் பேச்சைச் செவி மடுத்துக் காத்திருந்தது!

"இது எப்படிச் சாத்தியமாச்ச... இது நிஜம்தானா? சிறு முனுமுனுப்புடன் தன்னையே கிள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டான் கதிர்!

"ம்... நிஜம்தான்!" என்றபடி அவனுடைய கன்னத்தைச் செல்லமாகச் சுண்டியவள், மெல்லப் பேச ஆரம்பித்தாள்.

"என்னவோ தெரியலை கதிர்.. ஆரம்பத்தில இருந்தே உங்க மேல ஒரு தனி ஈர்ப்பு எனக்குள்ளே வந்தது உண்மைதான்!

"அதுக்குக் காரணம்... இந்த மலையைப் நீங்க பசுமையா மாத்தினது... இந்த ஊருக்கு நீங்க செஞ்ச பல நல்ல காரியங்கள்... இவ்வசமா ஸ்கூல், ஆஸ்பத்திரி நடத்தறது... லைப்ரரி அமைக்கப் பாடுபட்டது... இப்படின்னு நிறையச் சொல்லலாம்!

"உங்களோட சோஷலிஸ்ட் கவிதைகள்கூட எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்...

"அப்பறம்... முத்தரகு, வெங்கடேஷ், அன்பு, ரேவதி எல்லோரும் உங்களைப் பத்திப் பேசிப் பேசியே, எனக்குள்ளே பெரிய தாக்கத்தை உண்டாக்கிட்டாங்க!

"என் மனசை நான் அண்ண போட்டுத் திடுத்து மறைக்க வெச்சிருந்த காதல், பரியம் எல்லாம், இன்னிக்கு முட்டி மோதி வெளியே வந்துச்சு!

"நான் இப்படி மாறுவேன்னு நானே நினைக்கலை... என்னை வாழ வெச்ச பரமேஸ்வரன் அப்பாவுக்கும், அங்கயற்கண்ணி அம்மாவுக்கும் நன்றியோட இருக்கணும்னு நான் ஆசைப்பட்டேன்...

"என்னைப் பத்தி மட்டுமே சுயநலமா யோசிக்க மனசு ரொம்பத் தயங்கிச்சி...

"ஆனா அவங்க விருப்பம் இதுதான்னு தெரிஞ்சப்ப கொஞ்சம் கொஞ்சமா மாற ஆரம்பிச்சேன்... ஆனா அதை வெளிப்படுத்தத்தான் தயங்கினேன்..."

பெரும் வெட்கமும் சிறு ஊடலுமாய் அவள் கூற, தலை சாய்த்து வசீகரமாய்ச் சிரித்த கதிரின் மனதில், மாய மயக்கமாய் ஒரு வித இன்பச் சாரல்!

"நானும் அப்படித்தான்! நீ ஒரு விதவென்னு தெரிஞ்சவுடனே, உன்மேல இருந்த நேசம் இன்னும் அதிகமாச்சே ஒழியக் குறையலை!

"நீ மாறுவேன்னு பொறுமையா காத்திருந்தேன்... கடவுளுக்கு நன்றி!"

நெகிழ்வும் பரவசமுமாய் உரைத்தவன், அவளை மாப்போடு ஏந்தி அணைத்துக் கொண்டான்.

திரென்று நிமிர்ந்தவன், அவள் முகவாயை ஒற்றை விரலால் நிமிர்த்தினான். "நான் ஒரு குழந்தையைத் தத்தெடுக்கிறது உனக்குத் தெரியுமில்லை? அதிலே உனக்கு ஒண்ணும் ஆட்சேபணை இல்லையே?" தவிப்புடன் கேட்டான்.

"சத்தியமா இல்லை கதிர்! நானும் அதுமாதிரி வளர்ந்தேன் தானே! நாம ரெண்டு பேருமா சேர்ந்து அந்தக் குழந்தைகளை அன்பா வளர்க்கலாம்!"

"இந்த மனசு வேற யாருக்கு வரும்? உங்களை நினைச்சா ரொம்பப் பெருமையா இருக்கு கதிர்!"

பெருமிதத்துடன் கூறிவிட்டு, மெல்ல எம்பி அவன் கன்னத்தில் அவள் முத்தமிட, சுண்டிவிடப்பட்டுச் சிவிர்த்தி அவன் தேகம்!

"ம்... அதுக்கு ஏதும் பரிசில்லையான்னு கேக்க நினைச்சேன்... அதுக்குள்ளே நீயே குடுத்திட்டே!" என்றுபடி அவளைத் தன் வசமாக்சிக் கொண்டான் அவன்.

தீரென்று வானம் இருட்டி, அவர்கள் மேல் நீர்ய பூக்களைத் தூவ... வேர்களுக்கு அடியில் ஜலதரங்கம் வாசித்த மழையின் தாளையத்திற்கு ஏற்ப... மரங்கள் தாங்க முடியாத உற்சாகமும், ரசனையுமாய் வேகமாகத் தலை பாட்டின!

